

De koninginne van Hongaryen

bron

De koninginne van Hongaryen. Cornelis van Zanten, Den Haag 1746

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_kon006koni01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de [gebruiksvoorwaarden](#).

Aan de zangers.

GY die Zangkonst gaat beminne,
 Kom beziet myn Koninginne,
 Die ik als een puik van 't Land,
 Uw kom stellen voor de hand,
 En doorziet met lust die blaaden,
 Waar in dat gy kunt verzaaden,
 Uwen lust tot Zang in lof,
 Wyl zy is belaan met stof,
 Die de Waerelt doet verwond'ren,
 'k Wil haar egter niet afzond'ren,
 Van de Sexe haars gelyk,
 Maar dog tot een Liefde blyk,
 Zeggen z' is een puik der Vrouwe,
 Die in Kryg zig kloek kan houwe,
 Ja ook Vorsten Vyf zelf staat,
 In het Veld als een Soldaat,
 En de zulke gaat betoome,
 Die haar hebben afgenoome,
 Haar regt Vaderlyke Erf.
 Haaren naam die nimmer sterf,
 Zal duizende oogenblikken,
 't Hert der Fransche doen verschrikken,
 En wel op een heusche trant,
 In ons waarde Nederlant,
 Zyn met lof steeds opgezongen,

Zoo by oude als by jongen,
 Zoo veel dagen in getal,
 Als de Waerelt weezen zal,
 En daarom ben ik bewoogen,
 Uw te stellen voor de oogen,
 De naam van haare Majesteit
 Laat uw stem nu zyn bereit,
 Als haar hert om 't lyf te wagen,
 Dan zoo zult g'uw niet beklagen,
 Dat gy naast uw gelt, de tyd,
 Met veel vreugd hier in verslydt,
 En wanneer gy die kwam missen,
 Zou ik my ook wis vergissen,
 Wyl ik denk het heeft die kragt,
 Daarom is 't uw toegedagt,
 Door my die steeds is vol zorgen,
 Van den avond tot den morgen,
 Om de blydschap aan te voen,
 En Liefhebbers te voldoen,
 Met het geen de Zang-godinne,
 Van hun hoog verheeve tinne,
 Doen weergalmen door het Lant,
 Neemt dees Bundel dan in hant,
 En behoed die voor beneyen,
 Dan zal ik op andre tyen,
 Weer wat zaam'len voor 't gemeen,
 'k Schey'er af, zingt nu maar heen,

C.V.Z.

***Samenspraek tusschen den Konink van Vrankryk Lodewyk den XV.
met de Koninginne van Hongaryen en Bohemen.***

Voys: van Biron.

Vranckryk.

Ick groet u schoon heldin,
Gy pronk en roem der Vrouwen,
Segt my u gront en Zin,
Eer het u mogt berouwen,
Wilt nu den Vrede maken,
Met den Keyser ter tydt,
En 't bloet vergieten staken,
Het zal zyn u proffyt.

Koningin.

Dit en staen ik niet toe,
Voor hy geeft weer myn Landen,
Die hy 'k en weet niet hoe,
Quam onverdagt aenranden,

Om my nog t' onderdrucken,
 Trock Saxen op my aen,
 In dese loose stucken,
 Heb gy u best gedaen.

En was het niet genoeg:
 Dat ik moest Silesien wyken,
 Neen Lowis u bedrog,
 Die hebt gy laeten blyken,
 Ik zal het onrecht vreden,
 Dat den Hertog mynen Man,
 Is van den Troon verstercken,
 'k Sal wreken daer ick kan.

Schoon Beyeren vol moet,
 Is op den Troon Verheven,
 Ten heeft geen vasten voet,
 Hoe wiert hy niet verdreven,
 Stanislaus Poolen Koninck,
 Soo kan 't den Keyser gaan,
 Schoon dat hy nu de Krooning,
 Tot Franckfort heeft ontfanen.

Vranckryk.

Flatteert u daer niet mee,
 Vorstin van Hongaryen,
 Verkiest liever den vree,
 Eer gy meer komt in Lyen,
 Hy is met regt verkooren,
 Door de Vorsten van 't Ryck
 Sy zullen na behooren,
 Hem bystandt doen gelyk.

Koninginne.

'k En ben daar voor niet bang,
 Den Vorst van Groot Brittannien,
 Is bekend overlang,
 Hoe hy tot schrik van Spanjen,
 Syn Vloot quam te verstercken:

Maar gy stelt weer in staet,
De Forten van Duynkerken,
So breekt gy het Tractaet.

Mogt ik eens zien den dag,
Ick hoop dat die sal koomen,
Dat de Brittanische Vlag,
Komt kruysse op u stroomen,
En dat 's u mogten dwingen,
Tot vraek van myn persoon,
Ik sal hem bystandt bringen,
Dat Sweer ik by mijn Kroon.

Vranckryk.

Wel steunt gy op uw kragt,
Van de Engelsche standen,
Spanjen heeft ook zijn magt,
Te waeter en te Landen,
Gereet om hem te wreken,
Weer aen de andere zy,
Te breken d'Brit zijn streken,
Hy is een Vriendt van my.

Want soo gy niet het regt,
Aen den Keyser wilt geven,
Dat aen 't ryk is gehegt,
't Sal veel kosten het leven,
Het is voor u te dugten,
Dat gy nog op het lest,
Uyt Weenen sult gaen vlugten,
Daerom verkiest het best.

Koningin.

Lowies u dreygement,
En sal my niet vervaeren,
'k Heb in mynen zin geprent,
In d'Oorlog voort te vaeren,
Terwyl myn Godt den zegen,
Door zijn genade biedt,

Wel wie kan daer tegen,
 Nog gy nog niemant niet
Vranckryk.

Dat sal haast zijn gestut,
 Als ik met mijn Soldaten,
 En met veel grof geschut,
 My daer sal vinden laeten,
 Want mijn Edel Gensdarmes,
 En kloecke Carbinier.
 En vreezen geen allarmes,
 Nog geven geen quartier.
Koningin.

Dat acht niet men dal,
 Als d'Hongersche Soldaten,
 En myn Housaaren al,
 My niet in den noot laeten,
 Of door de vrees afwyken;
 Maer blyven sy getrouw,
 'k Hoef 't Vendel niet te stryken,
 Al ben ick maer een Vrouw.

Den Eedt van Getrouwigheyt van de Hongerschen Adel.

Eer sou den Donder hier,
 Ons Duysent maal verpletten,
 Eer sou het Oorlogs-vier,
 Ons heel in koolen setten,
 Wy liever willen sterven,
 Voor u en 't Vader-landt
 Ons sweert sullen wy verwen,
 In 't bloet van den Vyandt.

Eertytels aen de Koninginne van Hongaryen door den Hongarisschen Edeldom.

U roem vliegt door het Landt,
 Gy Pronck van onze teyden,
 O! Hester in verstandt,

En Judith in het stryden,
 Wy sullen alles wagen,
 Tot onzen laesten Man,
 Al sou men moeten dragen,
 Al wat men torsen kan.

Vranckryk.

Daar is so vroom geen helt,
 Op de Werelt gebooren,
 Die door list of geweld,
 Niet heeft zijn kragt verlooren,
 Wel kan men dan niet dwinge,
 't Hooft van een vrou alleen,
 Men sal u daer toe bringen,
 Al waert gy hart als steen.

Koningin.

Ik heb het wel gedagt,
 Dat gy my sogt te dwingen,
 Nu ziet g'u Leger magt,
 Vernielt door duytsche klingen,
 Nu wilt gy accordeeren,
 Midts gy zyt in de val.
 'k Sal doen door 't Sweert passeren,
 Uw schurfde Franschen al.

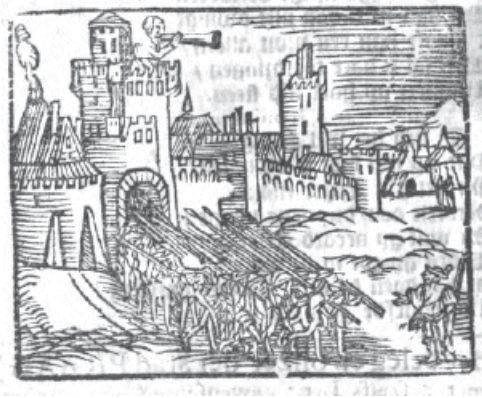
Het beleg en onzet der stad Praag,

*met deszelfs Lang gewenschte Overwinning
 door den Prins van Lobkowitz,
 mitsgaders de groote Victory op de
 aftrekkende Fransche Armée door
 hem betaalt in January 1743.*

Te zingen op een Schoone Voys.

Wanneer men heeft geschreven,
 Zeventien hondert jaer,
 En twee-en-veertig verheven,

Sag men voor Praeg aldaar:
 Hoe de Fransen sonder schroomen,
 Brogten haar magt te velt,
 wy hebben het vernomen,
 En ons te weer gestelt,
 Daar was een over groot gevegt,
 wy streeiden sonder dugten:
 De Fransche door haar manschap slegt,
 Kregen wy aan het vlugten.

wy hebben veel dooden gevonden,
 Als den slag was gedaan:
 Die daar lagen verslonden,
 De Franschen met stoud bestaan:
 Gaven haar aan 't marcheeren,
 Trokken na Praag de Stad:
 Dat wy niet konden keeren,
 werd door haar aangevat:
 wel het was op den tweeden Meydag,

Als Praeg wierd ingenomen:
 Al van de Franschen onverwagt,
 En de Burgery met schromen.

Zy moesten haer schatten op brengen,
 En waren geheel ontbloot:
 Al door de Franschen haar dwingen:
 Leeden zy hongersnoot:
 En de mijnen die waren gesprongen,
 Maekten de Franschen weer klaer:
 Ons Burgery zy dwongen,
 Om mede te werken daer:
 Dat was ons Koningin een spyt,
 En het was haer droef om hooren,
 Dat zy in eenen korten tyd,
 Haer Hoofstad had verlooren.

Wy trokken wilt opletten,
 Zeer haestig na de stad:
 Om die te gaen ontsetten
 Wy wierden aengevat,
 Want siet vyfduysent Fransche,
 Die deden een uytval,
 Wy hadden nog geene schansen,
 Maar dog zy vlugten al,
 So maekten wy ons stukken klaer,
 Om de stad te Bombarderen,
 Maer de mynen die men wist aldaer,
 Deden ons te rug Maarseeren.

Wy maekten ons batterijen,
 Zeer vast aen alle kant,
 De stad raekten in lyen
 Al door de Proviandt,
 Zy konden ook niet bekomen,
 De weegen waren beset
 Zy hebben tog zonder schroomen,
 Ylaes hier tog oplet.

Wanneer wy lagen in ons rust,
 Sonder kwaad agterdenken,
 Kwamen zy met een slimme lust,
 Ons leger 's nagts te kreuken.

Beroofden ons van Voeragie,
 En ook van Proviand,
 Dat gaf de Franschen koeragie,
 Soo bleef de stad konstand:
 Al in dees vyands hande,
 Ten laest het God verdroot,
 Vlugten zy nog met schande,
 En meenig bleef'er doot,
 Zoo dra ons vroom Velt-Marschal,
 Kwam met zyn kloeke Housaren,
 Hy schroomde voor geen vuur of staal,
 Hy ook geen Franschen spaerde.

Wy kreegen met betamen,
 Ons vyandt op de vlugt,
 De Stad wy voort in namen,
 Daer lang was om gesugt:
 De Burgers met verblyden,
 Riepen van alle kant,
 Weest wellemekom uyt het stryden,
 Den Heer doet u bystand
 En de Franschen meende met de buyt,
 Van Praeg stil af te sakke
 Maer wy maekten niet veel geluyt,
 Saten haer op de hakken.

Sestig Muyl-Ezels verhoolen,
 Met Zilver ende Goud,
 Dat zy hadden gestoolen,
 Uyt onse Kerken stoud,
 Dat hebbe wy haer ontnomen,
 De Franschen in de noot,
 Die het niet kon ontkomen,

Die moest daer blyven doot,
 Door felle kou en Hongersnoot,
 Heeft men daer veel gesonden,
 Die langs de wegen lagen doot.
 Door armoed verslonden.

In Praeg heeft men gevonden,
 Van Franschen in 't getal,
 Maer negenhondert gevonden,
 Namen wy gevangen al,
 De burgers met verblyden,
 Die deden een gebed:
 Wilt God gebenedyden,
 Die ons dus heeft ontset:
 December zeeven-en-twintig siet:
 Moesten de Franschen vlugten:
 Uyt Praeg het was tot haer verdriet,
 Waer door zy nog zaam sugten.

Op de Resolutie genomen by de Staten van Holland, om de Koninginne van Hongaryen en Bohemen te ondersteune met twintig duysent Man, te Voet en te Paart.

Voys: Echo hoort myn droeve klagten

Hollands roem is waart beschreven,
 't Is nu dertig jaren tydt,
 Dat gy hebt in Vrêe gebleven,
 Maar de Nydt omringt en bydt,
 Heden nu veel Potentaten,
 Yder plukke wil en veer,

Van de Koningin haar Staten
Lodewyk valt op haar zeer.

Met zyn Magt om haar te drukken,
Tot hulp voor den Beyervorst,
En dogt dat zou hem gauw lukken,
Niemant haar bystant doen dorst,
Of het zou zyn al gewonnen,
Waar dat maar zyn Oog na tragt,
En 't was zeker zo gesponnen,
Waar het nog zo als het plagt.

Had den Koning van Brittanje,
Niet veel moeyte aangegaan,
Schoon in Oorlog met Spanje,
Ging de Koninginne raen,
Met Pruys en Sax d' Vree te maken,
Lowies had zijn wil al ree,
Te volbrengende zyne zaken,
Op Neerlants Dorp en Stee.

Maar nu zyn aanslag mislukte,
En den Brit haar bystant bied,
Ook zyn Manschap {#}oorder rukte
Als in Brabant, wort 'er ziet,
By Holland me Vast besloten,
Twintig duysent Man te veld,
Om haar Ouwe Bondgenoten,
By te staan me met geweld.

Maar Lowies had geen gedagte,
Van Holland zoo een besluyt,
Nog zo schielyk in te wagte
't Lykt zijn spel dit heel verbruyt,
Want stiert Couriers alle Weke,
Na den Haag by Fenelon,
Om de Leden te bepreken,
Of hy dit nog stutte kon.

Om 't besluyt nog te doen breken,
 Dat daer vast genome staat,
 Doet hy veel moeyte in zyn spreken,
 Maar vint by haar weynig baat,
 Om dit t'brengende in disorder,
 d'Unie is haast eens gezint,
 En bind haar gestadig vorder,
 Fenelon is als een wind.

Op het Hof en aan haar Huyzen,
 By d'Provincies Leden ziet,
 Om de zaak nog te doen gruyzen,
 Van haar Stem te geven niet,
 En geeft haar veel zoete reden,
 En dan daar nog niet by wint,
 Valt uyt straft en drygt haar mede,
 Hoe zyn Roy dan is gezint.

Om een groote Magt te zette,
 Aan de Moesel, Rhyn, en Maas,
 Die alles zal gruyze en plette,
 Met een donderent geraas,
 Maar indien gy Vree wilt houwe,
 Hy u bystant doen zal groot,
 waar op gy vast kan betrouwe,
 Tegens wat Vyande snoot.

Maar den Staat teld dit mooy praten,
 Anders niet als loos gevley,
 Om ons Land en onderzaten,
 Daar na t'brengende mee in ley,
 wanneer wy nu bleven keyken,
 En zagen dit spel maar aan,
 wie zou ons dan bystant reyken,
 't Bondgenootschap was gedaan.

Neen Lowies het kan niet baten,
 Ons Provincies vindent goet,
 Om de Koningin haar Staaten,

Te beschermen met haar bloet,
 Gy kan doen na u begeeren,
 Wy achte u dreyge niet,
 En weyke niet van 't Marcheeren,
 Voor gy u Magt thuys ontbied.
 'k Hoop de Heer zal by ons wezen,
 En zal ons zyn bystant bien,
 Voor wie 't Mensdom al moet vrezen,
 Voor zyn hand moet Magten vlien,
 Hy geeft zegen in 't Raadsplegen,
 Aan het Generaals bestier,
 Zo wy gaan ons Vyandt tegen,
 Zyn wy Manmoedig in 't vier.
 d'Heer zal ons Victorie geven,
 Toont weer dat gy Helde zyd,
 Doet weer uwe Naam herleven,
 Gelyk in voorgaande tyd,
 Ons Voorvaders haare daden,
 Blonke door d'werelts-wydt,
 Plukt ook Helde Lauwer-bladen,
 Blyft Bataviere in d'strydt.

Samenspraak tussen Kloris en Roosje

Voois: geeft een aalmoes voor een blinde.

Lieflijk Bosje Silvere Vlieten,
 Die onder de Telgen schiet,
 o Plaetsje daar ik kwam genieten,
 Rosemont die bloozend ziet,
 Strooit nu Blaaderen jonge Boomen,
 Staakt uw loop vlietende stroomen,
 Hebt dog deel aan myn verdriet,
 Want myn schoone, want myn schoone,
 Roosje die vind ik hier niet.

Vlegt een krans Lief van fioolen,
 Blust en blust myn jeugdig vier,
 In dees haag' daar ik ben verschoolen,
 Onder deezen Populier,
 Als Venus eer door Liefd' gevangen,
 klaag niet wil uw hert my langen
 Want ziet op en Berg en Dal
 Roosje schoone, Roosje schoone
 Gy myn schaapes vinden zal.
 Ganimeed' ik kom uw nooden,
 Met d'herders Nymphies op dit pas,
 Schenkt un Nektar aan de Gooden,
 Ontfangt dees krans van eel gewas,
 Laat ik uw in 't groen omhelzen,
 Phaebus straalt reets door de Elzen,
 Laat Floris smaaken 't Ambrozyn,
 Van uw Lippen, van uw Lippen,
 Die veel zoeter is als wyn.

Samenspraak tussen Kloris en Roosje

Op een aangename voys.

Lieffelyke bosje en gy zilv're vliete,
 Die onder de telge al ruyschende schiete
 O plaetsje daer ik nog onlangs vond,
 Myn lachende blosende Rosemond,
 Strooit uw blad're gy jeugdige bomen,
 En haakt u loop gy vlietende stromen,
 Hebt deernis met myn verdriet,
 Want Roosje myn schoone die vind ik hier niet.

Lief ey vlegt een kransje van myrth en fiole,
 Want agter dees hage had ik myn verschole,
 Ey bluster, ey bluster myn jeugdig vier,
 Hier onder dess wilge en popelier,
 Speelt mars en venus door liefde gevange
 En klaagt wilt myn u hertje lange?
 Myn schaepjes die lopen op berg en dal
 Maer Roosje u schone die vind ik hier al.
 Komt dog Ganimedes en schenkt nextar voor goden,
 En laet ons de herders en nimphies gaen node,
 Ontfangt'er dit kransje en edel gewas,
 En sit hier wat neder in 't groene gras,
 Ziet Phebus straele door 't lommer der Elfe,
 Hier moet nu Kloris syn Roosje omhelse,
 Geen nectar soeter nog ambrozyn,
 U lipjes myn Roosje veel veel soeter als wyn.

De glorieuse overwinning der Engelse tegen de Spanjaerts op Carthagena den 5 April 1741.

Vois: Sa Trompen en Trompetten

Wat vreugd ziet men bedryven,
 Al in het Engels Ryk?
 Dan Mannen ende Wyven,
 En Kinders algelyk,
 Om datter voor gewis,
 Nu vaste tyding is,
 Daer gekomen, Sonder schromen,
 't Kan niet mis.
 Hoe dat Haer Admirale,
 En grooten Held Vernon,

Met zes Schepen eengaale,
 Kruyt, kogels en kanon,
 En zeven duizend Man,
 By Carthagena dan,
 Quam te Lande, Met verstande,
 Hoort dit an.

De Spanjaerts op die tyen,
 Die schoten wel verwoet,
 Uyt zeve Batterijen,
 En twee kasteelen goet,
 Als mede uyt een Fort,
 Dog kwamen veels te kort,
 Wilt aanhooren, Sonder stooren,
 Waer 't aen schort.

De Engelse zeer vaerdig,
 Die gaven te fel vuur,
 En vogten heel pryswaardig,
 Ja stonden als een muur,
 Waar door dat meenig held,
 Ter neder wiert geveld,
 In het stryde, Aen weerszyde,
 Zoo men meld.

De Spanjaerts deen hun beste,
 Maer verloren de moed,
 Vlugten ten lange lesten,
 Uyt haeren Sterktens met spoed,
 En lieten daer masooy,
 Daer kanonnen ten prooy,
 In de handen, Der Vyanden,
 Is 't niet mooy.

Ja wierden zoo benepen,
 Dat zy ter zelve stond,
 Vier van haer Oorlogschepen,
 Gingen boren in de grond,
 Met zes Galjoenen trant,

Om datze den Vyand,
 Sonder semen, Diet zou nemen,
 Triomphant.

De Engelse kloekmoedig,
 Die hebben met malkaer,
 Nog veel Vaertuygen spoedig,
 In brand gaen steken daer,
 En maken zig nu rad,
 Voort meester van de Stad,
 Om te buiten, Gouwe duiten,
 En veel Schat.

Sa toond uw nu als bazen,
 Gy Britten met geluyt,
 Wil: uw Victory blazen,
 Aan alle kanten uyt,
 Die gy met weynig scha,
 Weer tot Carthagena,
 Hebt gekregen, Door Gods Zegen,
 Vlug en dra.

Op den Gene die het zich zelve Toepast.

Op de wyze: De Jenever fles is 'er myn hoope, &c.

Wil dan niemant rondom-Lelyk,
 Eens uytstryken nae waerdy:
 Zoo moet ik 'er aen want zy,
 Is onrelijk, lelyk, smelyk,
 Trots, begeerich, smerigh vuil,
 Grof en ongeschikt van muil.

2. Plomp en Lelyk zyn haer reeden,
 Leelyk is haer wreed gelaet,
 Schriklyk leelyk is haer Praet,
 Dik en leelyk zyn haer leeden,
 En daerom ziet haer heele lyf,
 Rondom leelijk hier het wyf.

3. Maer zy zeyt zy is weer eerlyk,
 't Welk zy in haer hart beklaagt:
 Anders was zy wel begeerlyk,
 Hadze maer verzoek gehad:
 Maer haer hoofd beschermt haer gat.

4. Want ik zeg u, 't is wat zonders;
 't Schynt een Monster of gedroch,
 Opgevoet met Beere zoch:
 Men behoort haer voor wat wonders,
 Op de markten aen de lien,
 In een kraem te laeten zien.

5. Want haer moer had onvoorzichtigh,
 Rondom-Leelyk op haer schoot,
 En doen traptze een padde doot,
 Daer 't fenyn uyt schoot zeer schigtigh
 En bespatte gantsch haer borst,
 Juist had Rondom-leelyk dorst.

6. En zy heeft zoo sterk gezoogen,
 Al 't fenyn al was ze jongh,
 Dat noch op dees uur haer tongh,
 Met fenyn is overtoogen:
 Daerom mag ook geen fenyn,
 By haer tong geleecken zyn.

7. Zy is zoo gewoon te liegen,
 Dat als zy de waerheit ziet,
 Zulks gants door onwetenheit,
 Haer de monde uyt komt vliegen

Want die eer noch goet en heeft,
Acht niet hoe goddeloos zy leeft.

8. Alle gasten te bekladden,
Achter de ruch met loogen sterk,
't Is dees Woudaeps daegelyk werk,
O fenyn en schuim der padde!
Stinkende kaelgat, baviaen!
Hoe zal u dit noch vergaen.

9. Men zal u noch zoo af maelen,
Dat de kinders openbaer,
U noch zullen roepen naer,
En u schant elk een verhaelen,
Als u meester word beklaegt,
Dien gy al zyn profyt ontjaegt.

Een Vermakelyke Klugt, tusschen een welbekende Koussekoper, en een Jonge Dochter, die zamen door' Blinde Liefde in 't Water zyn gerolt.

Stem: Van de Valsche Munters

Koussekopers komt in 't rond,
Die een Meysje wil gaen breijen,
Met fatsoen, Dog niet van doen:
't Meysje was te fijn van stof:
Stiet haar van de huysen of;
Tot in de Kolverniers sloot:
Helpt ons wy blyven doot.

De Broek die hing hem van het gad:
Toen zy uyt het water kwamen:
Helpt my voort: of ik blijf doot:

Ik versmoor hier in de Meyd.
 Die 'k op 't kantje had gelyd: &c.
 't Meysje dat was wonder fijn:
 Maar zy liet haer graeg eens breijen,
 Op een kant, 't Was vast geplant,
 Naysters bruyt men aan een zy,
 De Kousse-koper was daar by,
 Meysje bewaerd uwen deur,
 En laet daer niemant in sluype,
 De straet is hoog, Gy valt niet droog,
 Met het worsje in uw hand,
 Is van Adams staf geplant, &c.
 Soekt liever een vry gezel,
 So zult gy niet in 't Water loopen,
 Koopt geen vleijs, of 't is u eys,
 Bieyd veel liever in het Bed,
 Zo verbreekt gy niet de wet, &c.
 Neemt geen Kousse-koper aan,
 Daar gy me in 't Water raakte,
 Dit verdriet, Is u geschied,
 Steeld nooit niemands stukje vlijs
 Men haalt uyt water u voor prijs
 Koussekoper wat zegt gy?
 Woud gy nog niet eens gaen breijen,
 Helpt my voort, Ik word vermoord,
 Met mijn lieve Meysje fijn,
 Die in 't Water leijd by mijn,
 Oorlof nu in 't Generaal,
 Liefhebbers van 't Kousse breije,
 't Is het best, Blijft op uw nest,
 Breijt liever uw eijge goet,
 Anders gy ook swemmen moet,
 Of roepen in de nood,
 Helpt my ik leg in de Sloot.

Den verstandigen lierman

Op den aangenaame vois-

Lagh niet te seer aanhoort myn klugt,
 'k Sal 't u verhaale met zoet genugt,
 Van een juffrouw die niet en wou,
 In den eghtestaat, om te treede met beraadt

Zy hadt veel vryers afgezydt,
 Die niet en kende haar snedigheyt,
 Het was al neen, een blauwe scheen,
 Stong daar gereet, door die haar om een trouwtje beedt.

Met quam daar een wonder snaak,
 Die de zoete lieve juffrouw stont te spraak,
 Maer hy kreeg voort, al mee paspoort,

Maar dese quant van ondersoeke hadt hadt hy verstant.

Het geschiede daar na in een korte tyt,
Hy kleede hem in 't liermans habydt
Al met een lier, met een zoet getier,
Voor dees juffrouw deur, drayde de lier en de meyt kwam veur.

Zey zey komt agter in 't sallet,
Daer me juffrouw zit nog voor haar bedt,
Sy zeyde dan, beut gy jonkman,
Ag jaa zy pier, en draeide met de lier.

Sy zey jonkman seg my met een swier,
Hoe dat men moet spelen op de lier,
Hy stont gereet, seer mooy gekleedt,
En naamd e juffrouw, even of hy 'er me liere wou.

Sy sey jonkman seg my met een swier,
Hoe dat men moet spelen met de lier,
Hy stont strak klaar hy naem de snaar,
Al met een span, leerde de juffrouw lierelan.

De lierman lierde zoo wel van pas,
Dat de deken de liermans mantel was,
Hy lierde nou, met de juffrouw,
Maar dese quant, van dat lieren hadt hy verstant.

Liermaneer gy'er myn dogter aan vaart,
Draag offer dat lieren wel aen staat,
Want het wort schier, al om de lier
Dog meest gedaen, daerom lierter gestadig aan.

De Verliefde Grampeer

Op een Brabantse Vois.

Schoon Engelin,
Ik kom u wenschen goeden avond,
Ach myn Vrinden,

Die ik als myn hert bemin,
 Mogt ik u myn liefde klagen?
 Dan waar myn hert gerust,
 En van den brand geblust,
 Dan soud' ik t'alleen tyd,
 Syn tot uwen dienst beryd.

2 Wie hoor ik daar?

Wie komt hier myn rust verstooren?
 Wat vreemde maar,
 Brengt gy hier, Seg Ouden vaar;
 Wat komt gy hier al praten,
 Wilt gy uyt vryen gaan,
 Gy kont nauwelyks meer staan,
 Wilt Soetelyk laten,
 Ach ik word vervaard,
 Als ik sie naar uwen baard.

3 Ach liefste soet,

Ik zal u in een koets doen ryden,
 Want geld en goed,
 Dat heb ik in overvloed,
 Schoon lief wilt my ontfermen,
 Gy sult dagelyks syn,
 Gekleet in 't wit satyn,
 Ach hoort toch na mijn kermen,
 Schenkt my u trouw,
 Gy sult wesen een Mevrouw.

4 Door al u goed,

En sult gy mijnen jonst niet minnen,
 Gy Ouden bloed,
 't Is om niet al wat gy doet,
 En komt my niet meer kwellen,
 'k Ben uwen klap al moe,
 'k En Ben al niet voor u,
 Gy Oude geselle,

Peijst op u graf,
En legt al u vrijen af.

5 Schoon lief waarom,
En wilt gy my u trouw niet geven!
Seg schoone blom,
Is 't om mijnen Ouderdom,
Ben ik wat oud van jaren,
Soo waar ik haast een lijk,
Dan zijt gy magtig rijk
Ach laat ons t' samen paren,
Als ik dan sterf,
Maak ik u al myn goed in erf.

6 Grampeer meynd gy,
Het ja woord door u geld te krijgen,
Neen gaat van my,
Maakt daar mee een ander bly,
Waar ik niet een sottinne,
Dat ik soon Ouden grol,
Met sijnen grijsen bol,
Om geld of goed sou minnen,
Neen gy Ouden sot,
Gaat vry van hier, Gy zijt half rot.

7 Ach liefste meyd,
Ik bid u en weest niet so spytig,
Ik heb u gevryd,
Wel eenen soo langen tyd,
Schoon maget, Lief gepresen,
Geeft my al voor het lest,
Den fiat op het request,
Dan sal ik sijn genesen,
Al van mijn smert,
Dien ik gevoel aan myn hert,

8 Grampeer hoe sou 't,
Gy nog minnenbrand gevoelen,
Gy zijt seer oud,

En als eenen steen soo koud,
 Gy en kond my niet verblijden,
 Gy stijven serviteur,
 Gaat straks al van mijn deur,
 Gy ouden geselle,
 Gaat weg Grampeer,
 En komt gy hier nimmer weer.

9 U spijtigheid,
 Sou my 't vrijen doen verdrieten,
 Adieu 't is tyd,
 Ik hebbe genoeg van dit verwijt,
 Sout gy my doen verlangen,
 Dat ik waar stijf en oud,
 Wilt gy niet worden oud,
 Laat u in tijds ophangen,
 Ik en kom niet weer,
 't Is nu voor de leste keer.

Herders-zang, tusschen Kloris en Galathee.

Op een aangename Vois.

Blonde Galathea schoon,
 Kuische Velt-Godinne:
 Die door 't gelommert van 't Geboomt;
 Ontsteekt myn hert en zinne:
 Wanneer zal ik eens tot myn loon;
 U lieve zieltje winne.

Braven Harder van gelaat:
 Zuyver in uw reeden;
 Die al wat ontrouw is haat,

Bezit maar goede zeeden,
Daarom Harder weest gerust:
Gy heb genoeg gebedden.

Als gy 's morgens door den douw:
Dryft u Vee ter Weyde,
Dan volg ik u ô schoon Ionkvrouw,
En ga u zoet geleyde.
Ach ik met luste dan beschouw:
Myn schoonste Nymph ter zeyde.

Als ik 'smorgens vroeg aanschouw:
U yver in het weyde,
Het bystaan van een jonge Vrouw;
Zoo kan ik myn verbleyde,
Harder die myn ziel belieft,
Gy zet u aan myn zeyde.

Wanneer dan de Zonne straalt;
Over Bergen en Daalen,
De Lelie op uw Boezem praalt?

Uw kaakjes Roosjes maalen:
 Maar denk ik dan onbepaalt,
 Die daar zyn lust mogt haelen.

Wel wat Harder in het Wout,
 Die ik kan vertrouwe,
 Myne Schaapjens jonk en oud,
 Om z'alle te behouwe:
 Kloris die ik eeuwig min;
 Wy zullen zamen Trouwe.

't Koele wintje ryst met vreugt,
 Aan de hooge Eyken,
 Nepthunis die tot aan de Lucht,
 Wat aangenamer teyken,
 Maar myn Galathee haar deugt,
 Tot aan de Wolke reyken.

Zie daar is het Trouw-verbondt;
 Tusschen ons geslooten:
 Met een kus van mynen Mondt:
 Vol Liefde overgooten,
 Als ik u dan Kloris min,
 Wie zou zig daar aan stooten.

Ik heb geen ander Minnaar,
 'k Ben voor hem gebooren:
 Daarom Harders met malkaar,
 Wil uw hier aan niet stooren?
 Maar wilt op uw gesneeden Riet:
 Uw stemme laten hooren.

En gy Herderinne mee,
 Wilt nu kransjes vlegten:
 Voor Kloris en zyn Galathee:
 Komt met uw Herders knegten;
 Te zamen op dit Bruylofts Feest,
 Dat men nu aan zal regten.

Klugtig voorval van een fortuinige Jager;***Op de vois: Jager &c***

Leftmaal heb ik myn begeven tot het jagen, smorgens vroeg al met den dag: al langs die bossen en groene hage; daer ik part nog haes en sag; mijn sus belae, om te gaen, op die baen, ik heb'er myn weiders jasje aengedaen.

Een aerdig meysje fris en fraey van leden, trapte my zo vriendelyk op de voet, jager waar wilje zoo vroeg gaen treden; ik bid u seg't myn dag met'er spoed, ik wil mee gaen: op de baen, wilt verstaen: gy lieve jager laet ik met u jagen gaen.

Jager wat draegt gy in u tas ter zyde: poeder en loot, krukt tot de schoot: jager gaat met my u lusjes wat vermyden; ik schenk uyt liefde u myn rooder mond: ik was bereid met de meid, soo gezeid: ik heb myn in het groene gras wat neer geleid.

Zy sey wel jager waar zyn al u spionne, waer zijn u brakken en hasewind, die gy mee neemt al om het wilt te vange: jager en weest 'er toch niet verblind, die komen voort: op het woord: soo het behoort, als ider maer het blase van myn hooren hoort.

Gy lieve jager hoord eens na mijn reden, blaast eens op u hooren soet: om dus te zien in het kort alhier ter steden wat dat al die dieren doen, ik was met vleyd, doen ter tyd; zoo men zeyd, ik heb 'er myn haestelyk toe bereyd.

Wel jager wat zien ik gienter verre: het schynt een haes of wilt konyn, kom stuer dog u winden haestelyk henen, want ziet zy willen gevange zyn: ik maekte los, met myn fros, door het bosch: en daer quam terstond geloopt eenen ros.

Myn beste honden tegen aen het jagen: sy liepen op de berg ende dal: tot dat ik kreeg myn lust na behagen: een haesie soet al in den val, doen sprak de maegt: met mijn behaegt: sy heeft gevraegt: jager daer dient nog wel een schoot gewaegt.

Mits heb ik nog een soete schoot gegeven ter stond heb ik het wit geraekt, dat most kosten het wilt zijn jonge leven, daer heeft de maget na gebaekt: ik kreeg de haes: met 'er haest,

want het was dood: ik smeed de smeed de fiere maget strak in haere schoot.

Wat gaf zy my nog tot een zoete toonen, tien ducaten van rooder goud, soete jager dat is voor u loonen: wanneer wilt gy weer jagen stout, komt segt het my: aen u zy, op dees ty: ik sal u helpen jagen vrolyk ende bly.

Soo heb ik myn soete afscheid genomen: al met een kusje haar adieu geseyt, al van die soete maget sonder schromen: dat al om haer soete vriendelijkheid: sy sprak met vlijt, doet ter tijd: ik eerbaerheid, soete jager ik ben tot u dienst bereid.

Oorlof dan jagers t'saem al van de velde: als gy uit jage gaat in 't woud, en gy ook zulke haesjes komt te vinde, past op u koer dat het slaet geen fout, maer geef dog vier, met plezier, om dat dier: jager spaerd geen kruut of loot, of vlam en vier.

Een nieuw en aangenaam Zomer-Lied, waar in alle Schepsels den Schepper verheerlyken.

Vois: Van Cecilia &c.

Wanneer de soete Lententijd,
komt cierlijk pronken aen:
En dat een yder zeer verblijd,
Weer door het veld mag gaan:
Zoo sluit mijn hertjen open:
Mijn zieltjen is verheugt:
De

Somer doet ons hopen:
 Veel Soetigheid en vreugt:
 Waer op den Heer der Heeren,
 Ons weder komt vereeren;
 met duisent van pleisieren:
 en vreugden over al:
 Die hy ons arme dieren:
 Vergunt op 't Aerdse dal.

Wanneer dat lieve Zonneligt:
 met zijn vergulde pruik:
 Komt ryse met een soet gezigt:
 Uyt diepe waterspruit,
 Wanneer dat schoone Hemels blaeuw
 slaet zyn gordynen op:
 Het maekt de jonge Luyde gaeuw,
 Het wekt de geesten op:
 En daer is aen te merken:
 Gods wonderlyke werken,
 's Morgens in het krieke van den dag,
 staet op gy jonge luy:
 en ziet eens wat myn gunst vermag:
 want 't is al over u.

En spoeyt u als Aurora komt:
 met myn in het groene veld;
 Daer 't kruit en gras zyn Schepper roemt:
 En zynen lof vertelt:
 de diertjes zyn ontslapen,
 Het Kriekeltje aen 't gaen,
 de Spreeuw begint te gapen,
 Het Kwarteltje aen 't slaen,
 De Vogeltjes aen 't neure,
 Den Tortelduyf aen 't treuren
 Het Leeuwerrikje dat tierreliert,
 Het Distelvinkje zingt,
 dat rontom door de weydens zwiert:
 den Aexter vrolyk springt.

De kraey die is aen het rekken,
 den Reyger in de Lugt:
 den Oyevaer aen 't kleppen,
 de Zwaluw in de vlugt:
 daer hoort gy het soet gegorgel:
 Van de heldere Nagtegael,
 Hy singt gelyk een Orgel
 met lieffelyke tael,
 De Lyster aen het fluyte:
 de Koekoek aen het stuyte:
 En al wat pluimpies heeft:
 dat zingt lof aen den Heer;
 En al wat hippelt ende leeft,
 dat geeft den Schepper eer.
 Keer ik my na de Klaverwey,
 Veel Boterbloemen schoon:
 Zy pronken als een gouwe spreij:
 En trost een Konings Throon:
 Daer ziet

men meenig schoone trop,
 Dan Koeijen graze gaen:
 Die met zoete melk sop,
 Zyn vol en zwaer gelaen:
 En dan komt Krelis met zyn Vrouw
 Barrevoets stappen door den douw:
 En jaegt zyn Koeijen in de bogt:
 En melktse met een veeg,
 De emmeren vol zoete vogt:
 De Koe zyn speentjes leeg,
 En hier zit Jaepje by het ried,
 Die op zyn Fluytje speeld:
 En Maeyken met haer Nigje Griet,
 Zoo meenig deuntje queeld:
 En hier komt Tryntje aengegaen,
 Al met haer Schaepjes voort,
 In het einde van de groene Laen,
 En weijdse daer het hoort,
 De Eentjes in het water,
 Die maken veel geschater,
 De Vrysters en de Vryers koen,
 Die ziet men met geneugt:
 Te zaem ook wandelen door het groen:
 En yder is verheugt.

Een afraadinge van het Trouwen.

Vois: Ik heb Vrouw Venus Jagje bezeylt.

VRinden soo gy na d'oorsaek vraegt,
 Waerom ik so alleen moet leven,
 En niet aen een braven maegt,
 Eenig Trouw verbond ga geven,
 Ik ben myn leven nog soo niet moe.
 En vraegt gy hoe?
 Ik sal u de oorsaek gaen verhalen,
 Wat voor zware hinderpalen,
 Myn weerhoude luyster toe.
 Want dan sorgden ik gestaeg,
 Dat op haer volmaekte leden,
 d'Een of d'ander leyd een laeg,
 Om zyn Minne-lust te besteden,
 Want dat vierig lonkend ligt.
 Dat uyt haer gesigt,
 Komt soo minnelyk te queelen,
 Om een ander mee te deelen.
 Trouwt voor al geen Venus wigt.

Neem ik dan een vuyle slet,
 Die door pimpele paerse kaken,
 Noyt niet op een lonk en en let,
 Nog geen Minne-vier kan maken,
 Ag wat is dan soo een Wyf,
 Geen tydverdryf,
 Want men lust haer vierig kussen,
 Dat sou haer gezigt uytblussen,
 Trouwt voor al geen leelyk Wyf.

Neem ik dan een geldig Wyf,
 Dat ik op haer goed kan leven,
 En alleen ons tydverdryf:
 Tot malkanders lust besteden,
 Nog en is de saek niet soet,
 Siet wat gy doet,
 Zy sal in haer boesem prenten,
 Hoe gy 's jaers van al haer renten.
 Wel kan leven, weg Wyven goed.

Neem ik dan een sonder goed,
 En een Dogter kleyn van borgen,
 So moet ik in tegenspoed,
 Wesen in ellendig zorgen,
 En wy beyden even kael,
 En van Rykdom schrael,
 Soberlyk soo moet men leven;
 Wat kan den Egt veel vreugde geven,
 Als men houd een zober mael.

Neem ik dan een schrande geest,
 Heel beleeft en wel in 't spreken;
 Die veel in de boeken leest,
 Dagelyks haer hooft te breken;
 Soo wil zy door haer verstand,
 Hebben de overhand,
 Sy wil door haer aerdig praten,
 Dit te doen en dat te laten,
 Meester zyn van d'Egtenband.

Neem ik dan een Tortel-duyf,
 Die niet als van malle streken,
 Enniet als van Kap en Kuyf,
 En van kinder-goed te spreken,
 't Is een zousje sonder eek,
 En al haer gespreek,
 Ik wil haer agten niemendallen,
 Denken 't is een halve mallen.
 Een sloofje die niet beter weet.

So nu het geluk eens viel,
 Dat den Hemel myn wou geven,
 Een beleeft en zoete Ziel,
 Daer ik mee in vreugt kon leven,
 Nog en is de saek niet wel,
 Maer een groot gequel,
 Voor de kinders (p. 37) moet men zorgen,
 Dag en avond nagt en morgen,
 Tot men krygt gerimpelt vel.

So den Egt geen Kindens geeft,
 So en heeft men geen genoeg;

Want men gaere Vruchten heeft:
Voor zyn Zayen en zyn ploegen:
En soo krygt men tot een lot;
Hier te zyn bespot:
Dit eu dient myn geen van beiden;
Klappers tonge moet men meyden,
Sou ik trouwen ik was wel sot.

***Een zoete aangename en gezuykerde Vryagie, tusschen een Jongman
en een Jonge Dogter, op een zeer geestige Manier.***

Stemme: Leertze van den Zanger.

Jongman.
Ach schoonste Engelin!
ach troost van myn gemoet:
ey toont my dog eens wedermin,
Dat bid ik u met ootmoet:
Ik slaef al van u schoonheit:
Bid al om u Trouken zoet:
'k Heb u zoo lang gevrydt:
g'Hebt my altyd ontzeyt:
Den Hemel zal 't getuygen,
wat een droeven Minnaer leyt:
De Zon, en de Maan, en de Sterren aen 't Firmament:
Die neem ik tot getuygen:
Van myn smert en droef ellent.
Dogter.
Ag Jongman zwygt dog stil!
Ben ik u aangenaam:
'k Ben dog niet tot u wil:
daerom wilt op een ander gaen,
't Is nog geen tyd van paren:
Want myn beste vreugt komt aen,
In

't fleur van mynen tyd:
 Nog liever wat gevryt:
 Als my zoo te begeeven,
 In den Huwelyken stryd:
 Want als men zit,
 In de banden van den Trouw:
 Dan is 't adieu pleysier,
 't Is meestendeel vol druk en rouw.
 Jongman.

Waerom ô fiere Maagt,
 Het Houwelyk veracht,
 Daar ik onweerden Minnaer,
 Nu zoo lang heb naar getragt,
 Lief gy zult my doen sterven,
 Zoo dat gy myn gunst veracht:
 Princes al van myn Ziel;
 ô Beeld daar ik voor kniel,
 'k Hoop u nog te beweegen:
 Al van uwen quaden wil:
 Ik, wil, en ik zal:
 En ik zweer, en ik moet,
 U Ionkhert nog beweegen,
 Eer dat het een ander doet.
 Dogter.

Jongman u woorden zoet:
 En al u loos gevry,
 En zullen my niet trekken;
 In die groote slaverny:
 Wat komt gy met my gekken,
 Staakt dan al u loos gevley,
 Zou ik zoo jonge Meydt,
 Versleyten mijnen tijdt:
 Met grollen, en met prollen:
 En dat droef kinder gekrydt:
 Want als gy zijdt:
 In het Huwelyk vol spijdt:
 Dan is 't adieu plaizier,
 Adieu de zoete Libertydt.
 Jongman.

ô Vreede Tijgerin:
 Wie heeft u opgevoed,
 Dat gy niet en wilt hooren,
 Die hier leijdt in tranen vloed:
 Ik zal my nog vermoorden,
 Zoo gy my geen troost en doet,
 Neemt hier exempel aan:
 Zoo Pirus heeft gedaan,
 Al om zijn schoone Tisbe,
 hoort eens wat hy heeft begaen:
 Neemt ook een Zwaardt:
 En kapt my {#} van lidt tot lidt,
 Mits ik niet mag genieten,
 Die myn jeugdig hert bezit.

Dogter.

Houd op en schreyd niet meer
 Jongman 't is meer als tyd
 'k Zal u mijn trouwe geven
 Ik zien u opregtigheid,
 Met u zoo wil ik leven,
 Ia tot dat de doodt ons scheid:
 Daar is mijn Regterhandt:
 Neemt die op trou ter pand:
 Myn trou is u geschonken
 Want gy hebt de overhandt,
 Door u standvastigheid:
 Hebt gy ô lieve Vriendt:
 Mijn jeugdig hert gewonnen,
 En gy hebt het wel verdient.
 Besluyt.

Hy kuste haar de handt,
 En viel voor haar te voet:
 En zeid mijn Alderliefste:
 Nu verkwikt gy mijn gemoet
 Ziet wat een regte Minnaar,
 Om zijn Minnaresse doet,
 Parnassus Berg met blijdt,
 Vervult met vrolijkheid,
 Laat Bas, Violen klinken,
 En dat men een dansjen leid,
 Speelt overluit op Violen, Harp en Fluit
 En dan nog eens gedronken,
 De gezondheid van de Bruit.

Het vermakelyke klugje dat 'er is voorgevallen tusschen een Turfboer en een Schrandere Waardinne met haar Dienstmeid.

Op een bekende vois

Og Moeder onse Turfboer,
 En die van Nieuwerkerk of voer,
 In Zeeland quam te lande,
 Daer soop hy sijn gat soo vol:
 Het was voor hem een schande.

Als hy in Zeeland binne quam:
 Zo sprak hy een Waardinnetje aen,
 Hy seide mijn Lief verheven:
 Laten wy spele het spel der Min,
 Ik sal u veel gelt geven.
 Maer de waerdin seide heel verstoort,
 'k Had liever dat u stak de moort,
 Eer ik u lust sou boete,
 Dat al voor een sak met geld,
 Ik schopte sou met mijn voete.
 Dese Boer kreeg quaet bescheit,
 En hy ging dadelijk na de meid,
 Hy ging het Meisje vrage,
 Of sy voor een half ton Turf,
 Haer Maegdom woude wage.
 Maer dese Meit sey heel geswint,
 En als ik dan eens raek met kind,
 sal gy mijn kraem uithouwe,
 dan sal ik van stonden aen,
 De Turf late bouwe.
 Dese Boer die ging sijn gang,
 Dan de bedstee op de voetebank:
 Hy toonde sijn kardate,
 soo lang tot dat hy niet meer kon:
 De voeteban die kraekte.
 Negen Maenden en een dag;
 Het Meisje in de krame lag:
 Wat is'er voort gekome?
 Eenen jonge Turfboer!
 Zy heeft het waergenome
 Oorlof Boeren tot een besluit:
 Als gy vaert met u Turfschuit,
 En laet u soo niet loere,
 Anders raekt u geld en schip:
 Al na duivelse hoere.

Nieuwejaers zang

Stem: Maekje klaer, &c.

1. Nieuwejaer, Nieuwejaer,
Wat val je my ook zwaer!
Door dat verbruyde geven,
Daer Ellik eist, en niemand schenkt:
Een mensch zou schrikken als hy denkt,
Om nog een Jaer te leven.
2. Den As-beer, den As-beer,
Gelykend puer een Heer.
Zoo deftig staet zyn wezen:
Hy maekt een droevig compliment,
En geeft u dan een oortjes prent,
Daer kunje 't breder Lezen.
3. En als dan, En als dan,
Komt ook de Klapperman,
Men zou van angst schier pissen:
Hy spreekt u van zyn Waekzaamheit,

Wanneer men 'snagts te slapen leyd,
De reden kan men gissen.

4. Maer ey zie, Maer ey zie,
Daer hebje nommer drie.

Die u weer aan zal klampen;
Gy moet, het zy u leet of Lief,
Iets geven aen den Olydief,
En vulders van de lampen.

5. 'k Ben vervaerd, 'k Ben vervaerd.
om dezen tyd, myn baerd,
En kop te laeten Scheeren;
Den Barrebier wenst u veel heyl,
En zegeningen; onderwyl
Het kost u van uw Veren

6. Hoog en dier, Hoog en dier,
Zal u een Perrukier,
In grappig duits, betuigen,
Hoe hy u Ryk en Zalig wenst;
En ondertussen, heel ontmenst,
Komt hy u 't bloed afzuigen.

7. Hoorje 't wel! Hoorje 't wel!
Daer trekt men aen de bel:
'k Begin al weer te vrezen!
Het zyn de Mannen met de Schael,
Daer in te geeven, maekt niet kael,
't Is voor de Arme-Weezen.

8. Op het lest, Op het lest,
Komt nog een groter Nest,
Van grage Nieuwejaers Zangers:
De Tornwagter, en Tamboer,
Provoost, de Drommel en zyn Moer,
Jae zelf de Luizevangers.

9. Op een tyd, Op een tyd,
Meende ik om zekerheid,
Wat in de kerk te wyken:
Daer ik nauw in myn bankjen zat,
Of Hondeslager eyschte wat,
ik dagt schier te bezwyken.

10. 't Koffyhuis! 't Koffyhuis!
Daer is het ook niet pluis,
Daer weet men ook van fooyen;
Men wenst U straks ook Nieuwejaer,

Je moet al viel 't u nog zoo zwaer,
 Iets op het Schenkbord gooyen.
 11. Houje een Meid, Houje een Meid,
 Of Knecht? ô lieven tyd!
 Dan benje al verkouwen,
 Al riep uw beurs reets ach! en wee;
 Je moet een Ducaton of twee,
 Hun in de klauwen douwen.
 12. Maer dit al, Maer dit al,
 Is nog maer niet met al,
 By al die Rekeningen!
 Het zweet breekt my al door myn Vagt,
 Van angst, myn stem verliest haar kragt,
 De Dries mag langer Zingen.

Boere vryaedje

Stem: polyphemus aan de Strande,

1. Soete Zusje,
 bolle Meisje,
 Zeg een Reisje
 Waerom ben je straf en stuur?
 Daer ik jou mit al men Zinnen Wil beminnen,
 Tot mijn Alderlaaste Uur.
 2. Voel eens Hartje;
 hoe men handen,
 Om sou brande
 Om je Montje Zuikersoet,
 Om jou nette doeke Duifje,
 Soete Duifje Zmelt ik schier deur Minnegloet.
 3. Ik ben immers 't ienig Zeuntje,
 Lieve Teuntje! Kyk men Kliertjes staen zoo net,
 En mijn net gemangelt Kraegje,
 Zoete Maegje,
 Het ien styfster op ezer.
 4. Als me Moertje komt te Sterven,
 Zal ik Erven,
 Linne, Wolle, Geld in kas,

Bed en Deeren,
 Ketels, Kleeren,
 En veel ongesponne Vlas.
 5. Je behoeft geen Wieg te kopen,
 Of te lopen,
 Om een Kynder Luyermant,
 Nog gien hulletjes of doeken,
 Op te Zoeken,
 Want men Moertje hyt er kant,
 6. Daer is nog van Pete Jantje,
 't Kinder mandtje,
 Net gewerkt van Witte tien,
 Met vier Ebben houte voetjes,
 't Staet zoo zoetjes,
 Mooy deurwerkt mit Walvis bien.
 7. Daer toe heb ik Pete Giertjes,
 Beste kleirjes op zin Steeluys
 't Staet zo bout,
 Mit eenSwaere Touwe keten,
 Wel te weten,
 Van klinklaer Dikkaten Goud.
 8. Dan ook nog drie Gouwe Ringen,
 Dat zyn dingen!
 Ellik mit een moye stien,
 Mit nog twee Dozyn Servetten,
 Fijn en Nette,
 Dan Moers beste, zoo ik mien.
 9. Ook nog drie damaste Rokken,
 Zonder Jokken,
 En twee Huysjes, Op min woord,
 't Iene in het Waermoestraetje,
 Beste Maetje;
 't Ander hy Sint Teunis Poort.
 10. Ey dan Zoete bolle Tasje,
 Lieve Gasje,
 Dooft myn brandend Minnevuur!
 Want ik jou mit Hart en Zinnen,
 Zel Beminnen,
 Tot mijn alderlaeste Uur.

***Waarachtig Historie Lied, dat geschiet is tussen een Christen Dogter,
een een Heydens Konings-Zoon, die malkander in liefde beminnen.***

Vois: Al wat men doet men kan geen &c.

EEn stuk van liefde moet ik u verhalen,
Getrocken uit een Koninklyke stam,
Een Christen vrou die woonden na betamen,
Al op het Hof daer van den Konink dan,
maer zy moest kramen,
daer na betamen,
Zy baarde metter spoet,
Een aardig meysje zoet.

Dat dogtertje wierd Blansifleur geheten,
Wierd met'er tyd de schoonste van het Land,
den Konink die eenen Zoon wilt weten,
Hij wasten op in wijsheit en verstant,
Die deed

vol gratie,
 Veel presentatie,
 En dat zonder getreur,
 Aen zijn lief Blansifleur.

De Prins zijn moeder die begon te merke,
 Als dat Floris beminde Blansifleur,
 Sprak tot den Koning, Man wilt hier in werke,
 Eer dat zy raken beyde in 't getreur,
 Legt Blansifleur schoole,
 Eer dat zy doolen,
 Dan sal de liefde straf,
 Wel van haer trekken af.

Wel Edele Vrouw gy hebt dat wel bevolen,
 Men zal dan Blansifleur besteden gaen,
 Leggen haer ten huyze daer op hoger scholen,
 dan zal de liefde uyt haer zinnen slaen,
 Men zal Floris geven,
 Daer tot zijn leven,
 Een edele Princes,
 Die dient hem alderbest.

Als Blansifleur ter schoolen was gelegen,
 Men maakte Floris wijs dat zy was ziek,
 Men zag zijn leden schudden ende beven,
 Hy riep vol pijn kwelt een zwaer Coliek,
 Kom dood verheven,
 Rukt mijn uit 't leven,
 Al van de werelt af,
 Zo in het duister graf.

Men heeft aen Floris eene brief geschreven,
 Als dat zijn schoonste Blansifleur was dood,
 Og, Og mijn hert moet schudden ende beven,
 Hy riep o dood kom helpt mijn uyt de nood,
 met duysent werve,
 Nu moet ik sterven,
 mijn hert is vol getreur,
 Om mijn lief Blansifleur.

Men ging die schoone Blansifleur begraven,
 Men liet toen Floris bidden agter 't Lijk,
 met so veel prinsen, Vorsten ende Grave,
 Elk quam daer met een grooten Rouw habyt,
 met groote eere,
 Om dees maget teere,
 Te drage met getreur,
 In 't graf dees Blansifleur.

Als Blansifleur ter Aerden was gedragen,
 maeften Floris eene groote Rouw,
 daer leyt de glans de fleur van mijn verslagen,
 daer leit

de bloem de parel van mijn trouw,
 Og, og wat plage,
 Wie zal ik het klage,
 de schoonste van het land,
 Die leyt nu in het zant.

Doen gink Floris van de sark af loope,
 dogt in syn hert het is maar valsigheyt,
 Floris syn vader ging Blansifleur verkopen,
 Al aen den Turksen Keyser heel subyt,
 Aen drie kooplieden,
 men sal 't bediede,
 Voor veel goudmale schoon,
 Verkogt men haar persoon.

Zoo wiert dees dogter over Zee gezonden,
 Na Constantinopolen die schoone Stad,
 daar wiert geen schoonder Maegt dan zy gevonde,
 Waer in den Keyser groot behagen had,
 sy wiert ontfangen,
 met groot verlangen,
 van zoo veel maegden schoon,
 By keyser en by kroon.

Floris nam Oorlof van zynen Vader,
 Om t'agterhalen zy Lief Blansifleur,
 met zoo veel geld en schat en goude maalen,
 Want hy wou blyven haren Serviteur,
 Muyl-esels, kameelen,
 Goud, Peerlen, Juweelen,
 die nam hy me op reis,
 om de saek te worden wys.

Toen is hy by den keyser daer gekomen,
 Al aen 't kasteel daer syn beminde was,
 dit heeft hy al door trouwen min vernomen,
 En sprak aldaer den voogt der Toren ras,
 Toornwagter verheven,
 Ik zal uw geven,
 Al voor myn liefste schat,
 Een schoone goude nap.

De toornwagter het goud seer wel behaegden,
 Hy seide Prins komt set u hier wat neer;
 'k sal morgen vroeg met kriecken van den dage,
 Wagen myn leven voor u Lief myn Heer,
 dan zullen wy publyke,
 die Tooren bekyke,
 Alwaer u schoone bruyd,
 zal leggen 't venster uyt.

Blansifleur zag haren Floris vol waerde,
 Subitelyk daer voor den Tooren staen,
 zy liet een brief

neervallen op de Aerde,
 dat men hem in een mand zou leggen gaen,
 Men haelt Floris vrome,
 In een mand met bloeme,
 Zy trokken hem zeer kloek,
 Al aan die Tooren op.

Hy nam toen Blansifleur in by zyn Ermen,
 En kusten dikwils voor haar roode mond,
 Hy zy myn waerde lief ik zal u beschermen,
 Gy maekt het binnenst van mijn Siel gesont,
 sy gingen rusten,
 beiden met lusten,
 Tot s'morgens scheen den dag,
 Hoort met een droef geklag.

Den Turksen Keyser heeft het haest vernome,
 En kwam met een blank swaert al in zijn hant,
 En is zoo de Slaapkamer in gekoome:
 Daer zy nog sliepen op het Ledikant:
 En vont haer beyde,
 Wou haar doorsnyde,
 Sy riepen edel Heer,
 Vergeeft ons dese keer.

Hy liet haer beide toen gevangen nemen,
 En hy liet maken daer een Treur-Toneel,
 Soo dat Floris daer voor zyn lief sou sterven
 en door beuls handen daer zou zijn ontleet,
 Blansifleur quamp lopen,
 Heeft luyden gerope,
 Laet mijn sterve de doot,
 Voor Floris liefde groot.

Men sag de groote liefde van haer beide,
 een yder kreeg aldaer meedogentheyd,
 Heer Keyser wilt dog deese liefd' niet scheiden,
 Geeft haer pardon met grote eerbiedigheid,
 Wilt haer vergeven,
 Schenkt haer het leven,
 En vergunt haar de trou,
 Tot egte Man en vrou.

Den Keiser heeft haer doen pardon gegeven,
 en liet haar trouwen samen in de kerk,
 Dat Floris met zijn Blansifleur sou leven,
 In vrolijkheit al tot een Zalig werk,
 Speelt op bas Violen,
 Wilt geen snaren schroomen,
 en maekt een soet geluit,
 Voor Floris met zijn Bruid.

Bruylofts-zang.

Stem: Daar was een Maagd nog jong Jaaren.

HEt lust ons eens den lof te zingen,
 Van de noodzaakelyke dingen,
 Des huw'lyks, of kracht van 't land,
 Sa lustig! onze kat heeft jongen!
 Had ik nu honderd duizend tongen,
 En Heer Rosthuizer zyn verstand!

Hoe zoud ik, door myn Poëzeeren,
 Dit lief paar Duifjes *tuim'len* leeren!
 Maer zagt, *dit 's kruidje roert me niet,*
Of Takjes in 's Bruyds Tuintje afzaagen,
Of 't Vinkje met het net belagen.

Dat 's best gedaan daar 't niemand ziet.
't Geblaas der Ganzen, en het kaak'len,
Van 't Hoentje, zijn by hem orak'len,
 En wonderspreuken van Apol,
Vol lever aders, slagholstrotten,
 't Latyn verciert de Apteekers potten,
 Gelyk het fraai gezigt de mol.

Maer holla, hou ... dien snaek der snaeken,
 Doet me ook verkeerde neuten kraecken;
 'k Moest kweelen van den Echtenstaet.
 En hoe de vrouwtjes, naer 't behaegen,
 Des mans, de waereld onderschragen,
 Op dat ze niet verlooren gaet.

Dien grooten torsser van dat klootje,
 Op ons Stadhuis, is maar een ootje
 In 't cyfer by het Vrouw gelacht,
 Dat van den avond tot den morgen:
 Door 's waerelds duurzaamheid zal zorgen,
 En 't volks vermeerdering betracht.

Het Huw'lyk is een oude mode
 Want Adam had een Vrouw van noden;
 Maer zeg my eens hoe zou dat gaen,
 Indien men moest het Vrouvolk derven?
 Wie zou'er dan, om volk te werven,
 Ooit op de trom des Huwelyks slaan?

Zoo 't Vrouvolk ook alleen moest woenen,

(Gelyk de dichters de Amazoonen,
Apart sorteerden van de Mans)
Dan was het best de Man geschaapen.
Gantsch weereeloos en zonder wapen.
Wie vogt dan om de Roozekrans?

Een Amazoon (om zo te spreken)
Is maer een rustbank zonder deken,
En een kandelaertje zonder kaars.
Een akkertje dat braek blyft leggen.

Bruylofts-Lied

Op de Wys: Wanneer de zon in 't morgen root.

Maakt vreugden op dit Bruilofts-feest,
 Wilt helder op eens zingen,
 Een yder toont zyn gaven meest,
 Men zal hier niemant dwingen,
 De Bruigom treet naar 't Echt-altaar,
 Met zyn beminde Bruid voorwaar,
 Treed in den Echt verheven,
 Gebonden door den Egtenband,
 Geeft hy zyn Bruid de regterhand,
 zoo in liefd' te leven.
 Treet naar het Bruilofts Ledikant,
 Den Avondstar gaat daalen,
 Daar liefde heeft de overhand,
 Daar zult zy zegenpraalen,
 Als gy zyt vol van dagen zat
 't Is alles in Gods raad bevat,
 Wat den Mensch heeft bedreven,
 Leeft dan na Godes wil en wet,
 't Is in zyn Boek eens in geset,
 Hier niet altyd te leven.
 Wilt gy (?) Hymens Bruilofts-goon,
 De Echttoorts nu ontsteeken,
 Juno zit op haar goude Troon,
 Van liefd en trouw te spreken,
 Zy wil geen bitterheid in d'Egt
 Maar mint de liefde en vreed opregt,
 Dat is het best op aarden,
 Het is een vreugd voor Man en Vrouw,
 Te leven sonder druk en rouw,
 Die soo in vreugd vergaarden
 Vrinden drinkt de gesontheit om,
 Van bruids, Moeder en Vader,
 En al de Vrinden rommentom,

Wint haar uit hert en ader,
 Eert den Ouderdom al gelijk,
 Dan komt gy ook in 't Hemelrijk,
 By al de Hemellingen,
 Daar altijd vreugd is zonder end,
 Daar liefde bloeid is 't fundament,
 na 't Haleluja zingen.

Bruyloftsliet

Op de Wys: Sa Trompen en Trompetten

Gy die op 't spoor der Ouden,
 Den Egten Staat betreet,
 Laat Liefde nooit verkouden,
 U Drukt nooit ramp of leet,
 De Zegen-Zon en heyl,
 Wens ik u nimmer feil,
 In Liefte leven, God wil geven,
 Lang met Heil.
 Den Bruidegom schynt te deinsen,
 De Bruyt die is bevreest,
 O Neen het is maar veinsen,
 Zij schoeijen op leest,
 Schoon dat 't Bruidje bloost,
 De Bruidegom is haar troost,
 Wilt leven, 't zal vreugd geven,
 Door uw kroost.
 Komt Flora Veltgodinnen,
 Met Juno van haer Troon,
 Nu zal men eens beginnen,
 Geen gal wert hier geboon,
 Want liefd' moet blijven staan,

De Liefte zal nooit vergaan, Staat geschreven, 't eeuwig leven, Nooit verstaan

God geeft eer veertig weeken,

Aanstaende zijn verleen,

Een Spruit by u geleecken,

In alles over een,

Laat ons eens drinken om,

Met Roomers drie de Zom,

Drinkt eens vrinden, dees beminden

Bruidegom.

Orpheus stelt uw Snaaren,

Speel Meijsjes spreijen 't bed,

Met Palm en Witte-blaaren,

Vlegt kransen fraay en net,

Ter eeren van dit paar,

En vrolijk gebaar,

Maakt nu vreugden, eer en deugden,

Huwelijks Schaar.

Geluk dan t'zaem verheven,

Hier op het Wereltsbal,

God wil zegen geven,

In Aard Vrugboomen al,

Hierna in 't Eeuwig feest,

Met Vader, Zoon en Geest,

Sluyt te zamen, en zingt amen,

Den Heer vreest.

Bruylofts-Liet,

Op de Wys: Hoe werkje niet Leeuwerkje.

DEn Schepper van het al:

Die den Mensch heeft geschapen?

Na zyn Beelds wil geval,

Soo liet hy Adam slapen:
 Maakt van zyn Ribb' een Vrouwen,
 Soo ons de Schrift verklaert,
 Godt sprack mint haer getrouwen:
 Wast en vervult de Aert.
 Godt geeft de Vrugtbaerheyt,
 In kinders voort te Teelen,
 Soo hy tot Abraham seyt:
 Laet U dat niet verveelen,
 Voed haer in 't waer Gelooven,
 Gaat haer met deugden voor,
 Laet quaet U niet verdooven,
 Geeft Satan geen gehoor.

Houd 't bedde onbesmet,
 Soo Paulus gaet opmerken,
 Bemint den Trouw seer net:
 Want het verbeelt Gods kerken,
 Gy Bruidegom verheeven,
 Mint U Bruit t'allen ty,
 Wilt na Gods Wet dog leven,
 En hem gehoorsaem sy.

Christus in Gallilee,
 Water in Wyn verkeerden,
 Syn eerste wonder dee:
 En soo den Trouw vereerden:
 Dat hy te saem komt voegen,
 En kan geen Menschen scheen,
 Leeft nu tot Godts genoegten,
 Ten {#} is niet gaet alleen.

Veel heyl gezegent Paar,
 Geeft u den Heer van boven,
 Hebt liefde tot malkaar,
 Wilt zyn Naam altyt loven,
 Hy laat u Boomgaart bloeyen,
 Met Vrugten vol en soet,

Die Aarons Roe liet groeijen,
Dat hy Amandels voet.

Dan komt gy in die Stadt,
Daer wy alle na hoopen,
Geen verstant heeft bevat,
Dat voor die geen staat oopen,
Die Godt hier vast aenkleeven,
En boven al bemint,
Saligheyt werckt met beeven,
En 't quaat dog overwint.

Den god van Abraham,
Wilt U te saem bewaaren:
Die ons schult op hem nam,
En ret ons uyt beswaaren,
Bruigom danckt Godts weldaaden,
U Bruyt mee, vroeg en spa{:}
Vader, Soons, Geeft genaaden,
Geeft U den Hemel draa.

Bruylofts-Liet

Vois: o Nagt Jaloerse Nagt.

O Zalig Heylig Egt,
Wie heeft u lof beschreven,
't Mensdom houd gy in stant,
vyf duysent Jaer en meer,
Soo is den Egttenstaat,
Van Godt den mensch gegeven,
Treet daar dan heylsaam in;
Na Godes Wett en Leer,
Daar was voor hem geen rust,
Door hy haer teeder kaaken:
Met eerbaarheid en deugt,
Zyn hert regt openbaart,
Gin soo op 't Bet van eer,
de Liefdens Trouw te smaaken,
Hy krygt het woort van Ja,
En heeft haar Lief en waart.

Bruygom g'hebt u begeer,
 geeft Godt en Ouders eeren,
 Die u hebben gebragt,
 Tot desen goeden stant,
 Verlaat haar Nimmermeer,
 Of haar aan quam hertseeren:
 En gy wel waarde Bruid,
 de Haat en Nyt verbant.
 De zegen van den Heer,
 Moet op u neder daalen,
 En al wat gy begint,
 dat moet voor spoedig zyn,
 En dat gy na dees tyd:
 Mag eeuwig segen-praalen,
 Met uw beminde Bruyt,
 Geniet Godts klaar aanschijn.
 Geluck dan voor het lest,
 vereende Twee verheeven,
 En die hier zyn by een,
 Al op dit Bruyloft-Feest,
 Op datter van u Zaat,
 Haast jonge spruyten leeuen,
 Die zijn in 't Heyligdom,
 met Vader, Soon, en Geest.

Minnaarsklagt,

Stem: Ihr Schöne Höret an.

Ag schoonste herderin,
 U lieve oogen loncken,
 Doet myn de ziel ontfonken:
 En smelten door de Min,
 Ag schoonste herderin,
 Ag wilt soo wreed niet weesen,
 Wilt u Minnaar geneesen:
 Die om u Liefde sterft,
 Wyl hy u by syn derft,
 Geen vreugt kan hem vermaaken,
 Als u sneeuw witte kaken,
 En uwe Wangen root,
 Syn liefde is soo groot.

Wie hoor ik hier soo laat:
 Door myn deur soo te preeken,
 Met sulke valsche streeken,
 Ik versoeck dat gy heen gaat,
 Wie hoor ik hier soo laat:
 Want al die valsche reden,
 Die g' aan myn komt besteeden,
 Die agt ik niet een sier:
 Daarom vertrekt van hier,
 Want hedendaags het Vrehen,

Dat heet ik maar verleyen,
 Ionkman vertrekt met spoet:
 En dat op staande voet.

Ag hemel wat voor reen!
 Hoor ik myn schoone spreken,
 Myn hert dat schynt te breken,
 En smelt van droef geweën,
 Ag hemel wat voor reen!

Ag ik kniel voor u neder!
 Ontfermt u dog weder,
 Noemt gy myn nog ontrouw,
 Ag over schoon Ionkvrouw,
 Mijn ziel geef ik te panden,
 In u sneeuw witte handen,
 En sterf voor u de dood,
 Myn liefde is soo groot.

Ag lief staakt u geweën:
 Ik wil u myn trouwtje schenken,
 Wilt aan geen druck meer denken,
 Ik meen niet voorige reën,
 Ag lief staakt u geweën!
 Ik wil u met trouw beloonen:
 Daar toe'u liefde kroonen,
 Ziet lief daar is myn hant,
 Ia tot een onderpant,
 Uw eeuwig trou te blyven,
 Dat wil ik onderschryven,
 Tot in der eeuwigheyt,
 Daarom weest nu verblyt.

Vryheidslof,

Stem: Ihr Schöne höret an.

Schoon dat ik onder 't groen,
 Van digt getakte Boomen,
 Aan frisse Waterstroomen,
 Myn Amarillis zoen,
 't Kan tot myn Rust niets doen
 Schoon ik met duisend Kussen,
 Myn Minne-vuur mag blussen,

En dat myn Engelin,
 My gund haar Weder-min:
 Schoon zy met bitt're Sugten,
 Beklaagt myn Ongenukten,
 En dat haar teeder Hart,
 Heeft Meeley met myn Smart.
 Myn ongelukkig Lot,
 Geeft my dog alle Dagen,
 Weer nieuwe Stof tot klagen,
 En dryft met my den Spot,
 Dat al myn Hoop verbrod,
 Dewyl dat myn Elenden,
 Onmoog'lyk kunnen ende,
 Want hoe ik 't keer of wend,
 'k Voorzie een droevig end:
 'k Moet met myn Schoone Huwen,
 Of 'k moet haar by zyn schuwen,
 En ach! het een, en 't aar
 Is beyde even swaar.
 Myn hert van jongs af an,
 Had steeds een schrik van 't Huw'lyk
 Ik haat dat Juk zoo gruw'lyk,
 Dat ik 't niet seggen kan.
 Myn Ziel ontset sig van
 Die strenge Huw'lyks Wetten,
 Die al 't vermaak beletten,
 Dat ons de Vryheyd gaf,
 En Dreygd ons tot aan 't Graf,
 Met onverbreekb're Banden:
 ô Droevige Offerhanden,
 Van Hymens Egt-Altaar:
 Wat zyn uw Boeyen swaar!
 En derv' ik Amaril';
 Zoo zal dat treurig derven,

't Begin zyn van myn Sterven:
 'k Weet in dees vreemde gril,
 Byna niet wat ik wil,
 De Liefde trekt myn Sinnen,
 Om Amarill' te minnen,
 En aan de and're sy,
 Vrees ik de Slaverny.
 O Heemel! wat sal 't weesen?
 Ik werd door duysend vreesen
 Gedreeven op en neer:
 Geslingert heen en weer.
 Ach! Schoone was uw Hart
 Gesteld gelyk het myne;
 Gy zoud my niet doen kwynen
 In duldelooze Smart,
 En Wanhoop dus benart:
 Door al te strenge proeven,
 Uw Minnaers ziel niet schroeven:
 Geen dwaase Wet van Eer,
 Zouw uw of my zo zeer,
 (Indien gy my slegts minden)
 Dus al te Slaafs verbinden,
 Aan yders blinde waan.
 Ach! Engel laat uw raan.
 In d'eerste Goude tyd
 Wist niemand van dees' Banden:
 Deed Min-sugt hun ontbranden,
 't Was in Onnoselheyd,
 Die niemand strikken breyd.
 Een Kusje alleenig boeyden
 Hun Zielen, die toen gloeyden,
 In een volmaakter Vuur.
 d'Al-teelende Natuur,
 Erkend geen strenge Wetten:

Des wil hier eens op letten
 Met Oordeel: Ziel-Voogdes!
 Ach! gy bleefd myn Matres.

Minneklagt Van Damon aan Clorimeen.

Stem: Geeft een Almoes voor een Blinde.

Zal ik dan geen troost verwerven?
 Seg myn lieve Clorimeen,
 Voor het uurtje van myn sterven,
 Met myn traanen en geweën?
 Kon ik 't op Schaape vagten,
 Schryven hoe dat ik veel nagten,
 Heb gewaakt door kuisse min,
 Trek de Pylen,
 trek de Pylen,
 Uit myn Minneborst? Godin!
 d' Ondervinding doet ons leeren,
 Hoe dat waterdorp een steen,
 By na kan geheel verteeren,
 Nog kan ik door myn gebeên,
 Uw zeer hart versteende tippen:
 Niet verzagten met myn lippen
 O! wat steene hart hebt gy,
 Want gy hoorde,
 Want gy hoorde
 My t'ontvangen aan uw zy.
 Heb ik u in al myn leven,
 Ooit of immers iets misdaan?
 Hoe vaak, wy door beuke dreeve
 Of door groene linde blaau,
 Ons gewolde Schaapjes leiden
 Over berg en groene Heiden,
 Denk dog eenmaal om het loon,
 Op dat gy my,
 op dat gy my
 Strekken moogt tot eene kroon.
 Niet een kroon van Lauwerieren:
 Maar van Palm en Tuberoos,
 Souw uw en myn Kruin

vercieren,
 Als gy tot uw Lief uit koos,
 My die schier geheele daagen
 Niet doe als verdrietig klaagen
 Ik betreur mijn eerste uur
 Dat ik leefde,
 dat ik leefde
 Hier op Aarde kort van duur.
 Ik zal nog de teering krygen
 So ik u myn Lief niet erf,
 En van smert ter nederzygen,
 Door den min waar van ik sterf,
 'K zal dan op myn Graf doen zetten
 Hoe de min my ging verpletten:
 Op dat het een yder ziet,
Dit's de Herder;
dit's de Herder;
Die hier storf door Mins verdriet
 Als gy u aan my woud' geven,
 Soud gy by de Goden zyn,
 Meer in top van eer geheven,
 wyl gy in het leven rein,
 Hield een Harder die de liefde
 So syn hert en ziel doorgriefde,
 Dat hy niet meer tegen kon,
 Maar door u nu
 maar door u nu,
 't Leeven voor het sterven won.

Samenspraak tusschen Poet, Dianier en Koridon.

Op de wyze: *Iet moet ik u Laura vragen,*

Of: *'k Ben in de tyt van nege dage.*

P. Dianier roeide in een schuitje
Mengt haar keeltjen onder 't Fluitje.
Van haar vryer Koridon
Doris kroost met natte pruyken
Flux quam van de gront opduyken,
En zich baakren in de Zon.
 Na veel zingens dees gelieven,
 Beurt om beurt een Lied aanhieven,

Liedtjes zonder wederga.

Zy prees 't mijen, by het huwen:
d'Een wou vryen, d'ander schuwen.
Zy zong voor, en hy peep na.

D. Maagden die den rey vercierien,
Zyn als Febus lauwerieren:
Maagden groene als de palm.
Wat zyn vryers woorden heden,
Hun beloften en hun beden,
Meer als krachtelooze galm?

K. Maagden die de min uitsluiten,
Hare jeugt verydeltuiten,
En verwekken niemants gonst
(Men mag 't zus of zo bewimpelen!)
Och wat is het, als met rimplen
d'Ouderdom het voorhoofd frons?

D. Voorhoofd fronsze, die met zinnen,
En gedachten staat aan 't minnen,
Is het niet een zotte klucht,
Dat men laat zyn vryheyt slippen,
Om het drukken van de lippen,
Om een scharrebiers genucht?

K. Zotter is 't jeugts frisse roozen,
Achtloos te verruckeloozen,
En den minnaar slechts te spyt,
Na goe dagen, en quae nachten,
Vreugt noch zegen te verwachten,
Maar elkx laster en verwyte.

D. Koridon, gy meugt wat praten,
Maar ik zal u eeuwig haten,
Boeime niet door dwaze trouw,

K. Dianier 't zyn meyskens vlagen.
't Zal uw eeuwig liefde dragen,
En hoog achten als een vrouw.

D. Ia zo fluyt men met verlangen,
Om het vogeltje te vangen,
En te sluyten in een kouw.

K. Neen zo lokt het harders knaapje,
Om het afgedwaalde schaapje,
Dat hy garen hoeden zou.

D. Koridon, zetme op aan d'elzen.

K. Die malkanderen omhelzen?

D. Koridon gy zyt een boef
Laat de maagden eenzaam peynzen.

K. Dianier, hoe kunje veynzen.
Zonder vryer, zonder troef.

P. Onder spel van zang en fluytje,
Vat een buy in 't zeyl van 't schuytje,
Mit sloeg't om: zy riep in noot.
Hy omarmde Dianiertje;
En kreet: water, blusch geen viertje,
Dronk met haar een zoete doot.

Minne-liedt.

Op een aangename Voys.

*E*choo, hoort myn droevig klagten,
Filis die aanhoort myn niet,
Moet ik dan van droefheyt smagten,
Moet ik sterven van verdriet?
Sal die onverwonne schoonheyt,
Altydt blyven even stuer?
Sal dat voortgaan na gewoonheyt?
Soo en leef ik niet een uer.

Lieve Schaapjes die ik weijde.
 Aan den Teebis met joleijt,
 Efwel moet ik van u scheijden,
 Soekt een ander die u leyt,
 Gy moet uwen Herder derven,
 Ag! wat eenen harden stoot,
 Het is tydt dat ik ga sterven,
 Want myn hoop is nu de doot.

Evenwel moet ik met traane,
 Eens beschreijen myn droefheyt,
 Even als de Witte Swaane,
 Voor haar doot zingt een droef leyt,
 Ik sal daar niet veel om geeven,
 Schoon myn kragt verlooren gaat,
 Want ik moet verliesen 't leeven,
 Om een Minnaar die myn haat.

Liefje segt wat ik verdient heb,
 Tegen sulken zoeten hert,
 Ik die u zoo trouw bemint heb,
 Ag myn hert dat berst van smert!
 Hoe sult gy u Vyant pyne,
 Als gy uwen Vrint soo plaagt,
 Leeuwen souden beter scheijnen,
 Want hy grooter liefde draagt.
 Liefje segt wat ik verdient heb,
 Dat ik sterven moet de doot,
 Daar ik u so trouw bemint heb,
 Is mijn misdaat dan soo groot?
 Gaat gy Filis soekt een ander;
 Die u meer bemint als ik,
 Soekt een ander want Leander,
 Die geeft zijnen laatste snik.

De Bankeroetier Wagen,

Op een aangenaame Vois.

SA Musiciens zijt op de been,
 Wy komen u versoecken,
 Den wagen staet gereet,
 Past op en neemt u boeken:
 Gy moet al med' met ons:
 Met Bas en Violons,
 Gaen een bevaert doen naer Rons,
 Met andere viese grollen van bollen,
 Met andere viese grollen van bollen:
 Met kwinten styf gekwollen:
 aen wie den key, Groot als een ey:
 ligt in den kop geswollen,
 Gy moet al med' naer Rons in Sted':
 om dat gy staet, Myn Cameraet:
 Geteekent op ons rollen.

Heb dy u gelt vertuyst verspelt,
 Komt sit op onsen wagen
 Gy dronkaerts kom al aen,
 Al hebt g'u wyf geslaegen:
 sit op den waegen stout
 En sijt dog niet benout,
 Door stadshouder, noch door Schout,
 Wy sullen u geleijen, bevryen,
 Wy sullen u gelijen, bevryen:
 En vreest voor geen partyen,
 noch Duytser, noch Frans:
 Doch Engels

mans,
 noch kloppaers noch kloppen,
 noch Magistraet, noch Hoogenraet,
 Den weg van Rons, Is vry aen ons,
 Spyt alle die het benyen.

Die seurt en leurt: en Procedeurt,
 met vuyle Procedueren, die dikwils tegen regt:
 Wilt uwen kop uytvieren
 Al gaat den Procureur,
 Met all' u schyven deur,
 Den Advocaet eu Rapporteur,
 Die hier u beurse pluymen en ruymen,
 Die hier u beurse pluymen en ruymen,
 En al u vet af schuymen,
 En u Proces blyft in de smes,
 Sy geven u soete luymen,
 Gy moet al med', Daer Rons in Sted',
 sit op de Leer, Ten is niet veer,
 Waer blyft dy sitten luymen.

Ons esels zijn met Bier en Wyn,
 Toebak en Snuyf gelaijen,
 met Waggel-en-Annys,
 Dat sal den kop doen draeijen,
 Dan menig viesien griek:
 Die erger syn als ick,
 Dan de Ronsse quinten siek,
 Sit op dan sonder klaegen den waegen,
 Sit op dan sonder klaegen den waegen,
 Kan alle gekken boeren:
 Den Paep de Non,
 den Edeldom,
 die Borgers en de Boeren:
 en scheel en mank,
 van herssens krank:
 Gy moet al med',
 Naer Rons in Sted',
 Als noble gulde broeren.

Op Vyandschap of agterklap:
 En mogen wy niet peijsen,
 't Is al in volle vreugt:
 Als wy naer Ronsse reysen,
 Ons Broodt dat is gesak,
 En alles(?) is gepack:
 Tot den stoeldaer men op lack,
 Doctoer en Apoteeker, Gaen seker,
 Doctoer en Apoteeker, gaen seker:
 Sy hebben d'eerste plekke
 Om op de baen, Ons by te staen,
 Als meesters van de gekken:
 Den chirurgyn, Die sal daer syn:
 Die 't satte bloet, Op staende voet,
 Sal uyt u herssens trekken.

Een amoreuse minnaars-klagt,

Op een schoone voys

Kom, kom, kom myn schoonste op der aarde,
 kom, kom, kom myn tweede ziel,
 Gy zyt alleyn myn Engel vol van waarde:
 Door u myn tweede ziel, Is dat ik neederkniel.
 Laar ons nu danssen singen en springen,
 Laat ons nu wezen vrolyk en bly,
 Dan zullen wy'er een kransje om vringen,
 Danse en springen Al was 't in de mey.
 Wie is de geen die my hier aan komt spreken,
 Uyt zoo'n lieffelyke min,
 Mijn hert dat schynt van Liefde te breken
 kom kom, myn Bruydegom, Ik blyf u gemalin.
 Ik hoorden Leander waar mag hy syn,
 Hy is alleen die myn kan geneezen,
 Tot verligtenis van mijn pijn.
 Ag, ag, moet ik my nu overgeve:
 Myne ziel en zin ja allemaal,
 Tot dat wy eens weeder na dit Leeven,
 Malkanderen zullen zien, Al in des hemels zaal.
 Die' er zoo groot geluk kan verwerven,
 Het is de grootste schat van al,
 Om met een gerust gemoet te sterven,
 En den hemel dan erven zal.

Cupido op de Jagt.

Stem: *Adieu gy Leydse meysjes zoet.*

ALs Cupido eens lagen zou,
 Als hy een hert na volgen wou,
 Dat baarden hem wel grooten rou,
 Te weynig hadt hy hem bedagt,
 Of hy viel daer in eene gragt:
 Daer hy byna was in versmagt.

Sijn pyl en boog op selve stond,
 Die sonken samen na de gront,
 En hy hem daer alleen bevond,
 Hy riep og moeder staat mijn by,
 Ik sink og Goode helpt my:
 Siet eens wat angst dat ik hier ly.

Op 't Water zwom een witte zwaan,
 Die zag dat aardig klugtje aan,
 En dagt hoe zal dit nog vergaan,
 Hy kreeg medogen met dat wigt,
 Dat daar verloor zyn boog en schigt,
 En in den Stroom schier lag verstrikt.

De Swaan op Cupido's getoog,
 Die bragt dat klyne wigt op droog,
 Hy doe weer in het water vloog,
 Hy stond verkilt en soo verhit,
 Door 't Water als de vleugelen wit,
 En dagt wat wondere Swaan is dit.

De Swaan dook weer in 't water neer,
 En bragt zyn kookertjen van Leer,
 Met zyne boog en pyltjes weer,
 En 't was hem daar niet mee genoeg,
 Want Febus die nog met hem loeg,
 Dat hy zo fraajen hert na joeg.

Gy Ionkmans die Cupido slagt,
 Gy jaegt ook dikmaals onverwagt:
 Al na een hert van

Venus jagt:
 En zo gy u te veer betragt,
 Soo raakt gy ook wel in een gragt,
 En soo word gy nog uytgelagt.

[‘k Was leftmaal in ’t groene haagsche Wout]

Stem: La Mostarde Nouvelle.

‘k Was leftmaal in ’t groene haagsche Wout,
 Daar ik zag dat by de digte linden,
 Stont een Heertje die hem had verstout,
 Om een Juffers kouseband te binden,
 En ging sitten zoetjes neer.
 kuste haare lipjes,
 En met zachte knipjes,
 klom al tastend’ by haar knien,
 Daar sy hem toemaals liet betin.
 Wyl sy onder schaduw’ van een boom,
 Vol van Sorge by malkandre lagen,
 Riep sy, sie daar ginder aan de stroom
 Ryt een Jonkheer met een open wagen:
 Kom en stap tog haastig op;
 Dek u zoete dietjes,
 En de bloote knietjes,
 En nu lustig laat ons gaan,
 Want ziet hy komt hier recht op aan.
 ’t Heertje dat door ’t woelen van de Min,
 Dee zijn leedjes al te zeer verstyven,
 Riep: kom hier myn zoeten Engelin,
 Kont gy my eens met u handt gerijven;
 En kom beurme zachjes op.
 ‘k Ben door minne-lusjes,
 En u zoete kusjes,
 Hier gevallen by u neer;
 Maar hoe krijg ik mijn kragjes weer;

Een vermakelijk Liedt, op de Jagt.

Op een aangename Voys.

HOe vriendelijk is het Jagen,
 Daer zoete meyskens zyn,
 Als men ze kan behagen,
 Met een Glaesjen Wijn,
 'k En agt geen Jagers van Tygers,
 Van Beeren op wilde Zwijn,
 Als daer geen Juffers en zwieren,
 Die liefgetalig zijn,
 Om in liefde en goet accordement,
 Te samen te discoureren,
 Daer Cupido is by present,
 De min niet kan mankeeren.

Ik gonk lestmael uyt Jaegen,
 Met een Trompet aen myn zy,
 Doen ik hoorde den horen blasen,
 Passeerde ik daer voorby,
 Eenen lieve Amasone,
 Daer ik terstond op joeg,
 Het was om liefde te toone,
 Die ik dees Juffrouw droeg,
 Het was soo overschoon Goddin,
 En scheen Venus te weesen:
 Die my bestraelde door haer min,
 Vol soetigheyt uytgeleesen.

Ach lieve Amasone,
 Waer jaegt gy soo naer toe,
 Ik ben soo van 't Jaegen,
 van Jaegen ben ik moe,
 Laat ons een weynig rusten,
 Hier neder in 't veld
 Laet ik u roosje plukken,
 Het heeft u soo lang gequelt,
 Zy sey tot mijn stouten minnaer,
 Heb ik gedaan u klagten,
 Dat mijnen maegdom woeg te zwaer,
 by dagen en by nagten.

Wy bonden onse Paerden,
 te samen aen eenen boom,
 Ik sprak mijn lief vol waerden,
 Mijn overwonne schoon,
 Laet my doch troost genieten,
 Myn oversoete beeld,
 Laet mijn een Pijltje schieten,
 Dat u ter neder veld,
 En sy geliet haer wel gesind,
 om my accoord te geven,
 Ik was Dianaes besten vriend,
 In 't bloeyen van haer leven.

Wy fogten d'avangarde,
 Tot op het vaste land,
 En een soentje discoureeren,
 Van Venus minnebrand,
 't Welck ik haer recondeerde,
 met een vierig begeer,
 Zy my niet refuseerde,
 wierp haer van selfs te neer,
 Ik was gehoorsaem aen de min,
 Om haer t'accompaneeeren,
 De liefde is een soet begin,
 Zy quam te triumpheeren.

Mijn Pijltjes sijn verschoten,
 Cupido geeft my nu kragt,
 't En heeft my nooyt verdrotten,
 't Wilt heeft my ter neer gebragt,
 Ik sal 't noch lang gedenken,
 Hoe ik op deese Jacht,
 Eenen lieven Amasone,
 tot myn wil heb gebragt,
 Geen Jacht behaegde my soo seer,
 Als deese lieffelyke,
 Ik was verleyd wel alzo seer,
 Zy bleef op mijn staen kijken.

Begaf mijn op de baenen,
 En ik ben weg gegaen,
 des Amasoon vol traenen,
 Ik heb haer laeten staen,
 Soo ben ik haer ontkomen
 En van haer afscheyd nam,
 maer 'k dog 'k moet na d'ouders gaen,
 om het jawoord te vragen,
 Al heb ik mynen wil gedaen,
 Het was met haer behagen.

Een vermakelyk minne-liet.

Op een aangename voys.

Lestmael in 't rijsen van een koele morgen,
 Soo had ik my begeven op de jagt,
 Al op een wegetjen onbedagt,
 Vond ik een maegdetjen sitten heel verborgen,
 Onder de boomen daer 't seer groene was.

De vogelen die zongen met genugten,
 't gedierte maekte daer een soet geluyt,
 Filander speelden op zijn fluijt,
 Zoo dat het niet en waer als groot genugten,
 Ja met geen tongen was te spreken uyt.

Dan sag ik haerder sneeuw witte borsjes,
 So soetjes op en dan weer neder gaen,
 En doen begon mijn jonkhert te slaen,
 Zo dat ik niet lange kon verbeyden:
 Ja kon verbeyden om by haer te gaen.

Ik ben zoetjes doen by haer gekomen,
 Om eens te sien wie dat dees maget was,
 Filander mijn goetgunstig was,
 So dat ik datelijk wel kon bemerke,
 Aen haer schoonheid dat sy mijn liefste was.

Ik nam dat soete kint in bey mijn armen,
 Door haer rooder mont heb ik haer gekust,
 Ik sey mijn engel weest gerust:
 Ik blijf u dienaer ik sal u ontfermen,
 Ik sal laven na mijn eygen lust.

En haere vrienden hebben het vernomen:
 De vlasche tongen die daer quamen by,
 Dat brogt mijn hertjen in de ly,
 Maer nu so is sy van myn weggenomen,
 Om dat ik 'er niet meer zou komen by.

Ik doe mijn klagte aen de groene bomen,
 Ik sugt ik klaeg wie helpt myn uyt de pijn;
 Mijn liefste was mijn medicijn,
 Maer nu so kan ik 'er by haer niet komen,
 Dat doet mijn ziel in groote droefheyt zijn.

Wat kan een minnaers hert ook meer besware,
 Als hem die liefste also wert onrukt,
 Dat brogt mijn sieltje in den druk,
 Maer ik en sal eylase niet bedare,
 Of de godin, zal toonen weder min.

Waer of ik klage kerm, ofte smeeke,
 Eylaes de liefste die en hoort mijn niet;
 Dies sy geen droefheyt aen mijn ziet,
 Konde de aerde of de boomen spreken,
 Die zoude mijn getuyge konnen zijn.

Wat hellept lacy al dat lammenteere,
 Nu ik 'er missen moet mijn lieve bruyd:
 En of ik schrey mijn oogen uyt
 Van droefheid groot; ik moet se dog ontbere,
 Mag het niet zijn zo sterf ik van pijn.

***Een Boekverkoopers geselschap, 't oude in 't nieuwejaar drinkende,
zong***

Stem: *Het best op aard, &c.*

Wie sou met my niet lustig vrolyk zijn,
By lekkre knap en frisse france wijn:
En glaasjes tot de boorden vol geschonken,
Ik voel my geest in vrolykheit ontfonken,
Geen sorg ontrust: Geen sorg ontrust,
Myn blyd en vrolik hart,
Dat alle ramp, Dat alle ramp,
En treurigheden rad.

Lang leef den Druk, en Boekverkopery,
In Hollands kroon de parel aan het Y:
Op dat wy hier in vreugde weer vergaren,
Lang leef die konst gebonden aan 't Sparen,

Die ons de knap: Die ons de knap:
 En lekker wijntje geeft:
 Lang leef die konst: Lang leef die konst,
 Maar door Vrou Pallas leest.
 Sa drink dan aan de eenen voor den aar,
 Met glas op glas tot in het nieuwe jaar,
 Spyt hun die ons die vrolikheid benyden,
 Dus leven wy in dees bedroefde tyden,
 In hoope dat, In hoope dat,
 W'hier namaals door den Druk,
 En 's hemels gonst: En 's hemels gonst,
 Verkrygen meer geluk.

Oudt-Besjes-Raat, *Of wonderlyke Kragt van Scheytpoeder.*

Voys: Op een tyd niet lang geleen.

Luister na dit aerdig Liet,
 Dat ik u hier zal gaen zingen,
 't Is tot Amsterdam geschiet:
 Van een Paap ik noem hem niet,
 Die den Scheiten-duyvel goet,
 Uit het Huis verdweinen doet,
 Met 't Wy-water-Vat wilt weten,
 Maer hy raekten zelfs bescheten:
 Door Scheytpoeder wilt verstaen,
 Hoort hoe hem dat is vergaen.
 Doen aldaer een koopmans Zoon,
 By een Dogter gink uit vryen,
 Zy was jonk en daar toe schoon:

Hy heeft haar zijn Trou geboon,
 En een korten tijd daer naar
 Als hy 't Jawoort kreeg van haer:
 Gink hy aen haer Ouders vragen,
 Die hebben het toegeslagen,
 Om te trouwen met malkaer,
 Men maakt de Voorbruyloft klaar.
 De genooode gasten daar:
 Zaaen in het ront en dronken,
 De Bruits Moeder en de Vaar,
 Den een zoo wel als den aar:
 En den Bruygom naast de Bruyt,
 Maaken daar een groot geluyt,
 Liet een scheet als een kartouwe:
 Onder al de jonge Vrouwe:
 Dat het klonk gelyk een snaar,
 En sy lagten allegaar.
 De Bruits-moeder en haar Vaar:
 Toogen daar lustig aan 't schelden;
 Op den Bruigom met rumoer:
 Gaat van hier jou lompen boer?
 Gy doet ons een groot affront,
 Gaat van hier jou Vaagebont,
 Zou ik u mijn Dogter geven,
 Zulk een dag zult gy niet leven;
 Daar op moest hy stappen heen,
 En hy liep een Blaauwe scheen.
 's Andrendaege kwamp gy gegaan:
 Langs der straaten met droefheden:
 By de Brouwery de Zwaan,
 Sprak hem een Oudt Besje aen;
 Met haar oogen vol getreur,
 Geef me een Aalmoes goe Sinjeur,
 Besje sprak hy sonder sneeven:
 Kont gy my goeden raat geven;

Dat ik kryg mijn Bruyt weerom:
 'k Zal jou geven een Dukaton.
 Besje sprak waer woont jou Bruyt,
 En wat hebje haer misdreeven:
 Dat uw Bruit daer scheyt weer uit;
 Hy heeft Besje daer beduyt,
 Dat hy om een Scheet of Wind,
 Moest verlaten Maagd en Vrindt,
 Besje die sprak zonder sneeven,
 Ik zal u goeden raat geven:
 Dat gy krygt uw Bruyt sertyn,
 Eer een Maant ten eind zal zijn.
 Besje sprak wilt morgen vroeg,
 Door twee stuivers scheyt-poeder kopen:
 Dan zoo hebje raet genoeg,
 Van my want dat is mijn ploeg,
 En als gy dit hebt gedaan:
 Trekt dan bedelaars kleeren aen;
 Gaat zoo naar uw Bruytjes Huise,
 Sluypt zoo stil gelijk de Muise,
 In haar kelder met een Zwier,
 Steekt dat Poeder in het Bier.
 Gaat dan maer gerust weerom:
 Dat het niemant komt te weeten:
 Hy gaf Besje daar in Zom;
 Een Zilveren Dukaton!
 Desen Bruygom was verblyt?
 Dat dit Besje hadt gezeit,
 Het wiert avond gy moet weten:
 't Bruytje zou Drinken en Eeten;
 Met haer Ouders by te gaar:
 En den Tafel die stont klaar.
 Als men 't Eeten had in 't Lyf!
 Liet men daer op Tafel komen:
 Een kan beste bier vier vyf;

Ellik dronk daer even styf:
 Maer het leed geen half kwartier;
 Of dat zoete Poeder bier,
 Dat begon in 't Lijf te werken:
 De Dogter scheet als een Verken;
 Dat haer gat gink trut trut trut,
 Gelyk als een stuk geschut.
 De Vader sprak foey schaemt u wat:
 En hy teeg zever aen 't scheyten;
 Rompe de pomp zoo gink zijn gat:
 En hy wist niet hoe hy 't hadt,
 En de Moeder van gelijk,
 Scheet zoo fijn gelijk Muzijk;
 Trut trut trut en tran tran traly:
 Puer als fijn en grove zaly,
 En zy dagten alle gaar;
 Dat een elk betoovert waer.
 Doen zond men de Dienstmaagt voort:
 Naer den Priester wilt bemerken,
 Dat hy ook met goet accoort,
 Moest komen zoo als t behoort:
 Hy is daar na toegegaen:
 Met zijn ordens kleding aan:
 Men riep met eerbiedigheden,
 Welkom hier wilt binnen treden,
 En zy taptten met manier,
 Hem een glas Scheit-poeder Bier.
 Als hy neer geseten was,
 Zoo wilt weten zy vertelden;
 Aan den Pater op dat pas,
 Wat haar wederbaaren was,
 Maar elk woort dat Vader sprak:
 Gink zijn gat al krak krak krak;
 Heerom lagten sonder minken,
 Om dat scheyten en dat stinken,

Want zy scheeten alle gaar,
 En haar gat gink als een snaar.
 Heerom kreeg zijn Water-vadt,
 Om het scheyten te verdrijven,
 En maakten de kwispel nat:
 Hy heeft het alom bespat,
 Paternosters en Gebeen,
 Raapten Paater daar by een:
 Om het scheyten te verdrijven,
 Uit den Huys tot haer gerijven,
 Vrienden luistert dog eens aan,
 Hoe 't den Priester is vergaan.
 Heerom dronk weer lustig aan,
 't Een glas Bier al op het ander,
 Tot dat hy omtrent drie vaan
 In zijn Ballek hadt gelaan,
 Maar wat voelden hy ten lest:
 Het Bier werkten als de pest,
 Dat Heerom 't net kon weerbouwe,
 Deep zijn gat toe vol benouwe,
 Dog de kragt van 't Poeder Bier,
 Zal ik jou doen hooren hier.
 Heerom dan gelyk de rest;
 Want zijn gat begon te rompele,
 Scheet zijn Broek vol op het lest,
 En hy stonk gelyk de rest,
 't Is mijn leven niet gebeurt:
 Dat mijn gadt soo kraakt en scheurt,
 Sprak hy scheidende tot alle,
 Liet van schrik zijn kwispel vallen,
 En hy scheet ook alsoo seer;
 stront liep lang zyn hielen neer.
 Doen sprak hem den Heerschap aan,
 Ik heb den Bruigom laast leede,
 Om een scheet drie vier doen gaen,

Daar komt mijn die straf van daan,
 Heerom die sprak haalt hem hier
 Laat hem Trouwen vol plaizier,
 Met zijn Bruid in deugt en eere:
 Ziet den Bruijom wiert die keere,
 Ook op staande voet gehaelt;
 En het Houwelyk wiert bepaalt.
 Zoo kreeg desen Jonkman teer,
 Door den raat van een Oudt Besje,
 Daar zijn Liefste Bruidje weer:
 Naar zijn lust ende begeer,
 Doen gink 't spel ter degen aan,
 Op zijn drukste wilt verstaan?
 En de Bruilofts gasten trouwe,
 scheeten allegaar als kartouwe:
 Rompe de pomp en tuit, tuit, tuit,
 Tot het Poeder-Bier was uit.

Vryagie tusschen Tewis en Aagje.

Stem: *Van Piere la la.*

TEwis had een lange tijd:
 Verkeert by nette Aagt,
 En haar met goed fatzoen gevryd,
 Hy riep ik word geplaagt.
 Door kupido de God der Min,
 Toon medoogen mijn Vrindin;
 En ley niet zoetste fal la la,
 Dat ik door Mm verga.
 Aagt. Wel Tewis, oi dat is al weer,
 Het ouwe Sesje maar,
 Tog zit by mijn een wynig neer:
 Al is het vry wat laat,

En zeg of gy wel zulk een Vrouw,
 Als Aagje mainteneere zou:
 Dat loof ik niet van sal la la,
 Zeg eens of ik het raa.

Tewis. Gy weet ik heb een huysje,
 dat Gebouwt is zonder Steen;
 En staat op 't Saagemoolens Pat,
 Ook moet ik nog alleen:
 Be-erven, al het Geld en goed,
 Dan Flooris in de witte Hoed:
 Dat zweer ik by me sal la la,
 Gud Aagje zeg dan ja.

'k Heb ook een stukje Land; Dat leyd
 Niet ver van Slooterdyk;
 Wat zegje dan mijn lieve Meyd,
 Ô Bloed! wy worde ryk,
 Want Zoomers maak ik firem'lis Kaas,
 En Swinters ben ik veegers Baas;
 Op 't Eys, dat 's pront, dat's rond, dat 's plat
 Wat zyt mijn waarste schat.

Aagt. Ik zeg dat ik nooyt Trouwe zal,
 Maar Vryster blyve Vrind:
 Dus bent gy bymekeel te mal,
 Dat gy me nog bemind;
 Stort vry een and're Maagt u klagt,
 Die al naar een Vryer wagt,
 Zo vind gy heul dat's rond, dat 's plat:
 Ik ben u praat al zat.

Tewis. Hou! hou! niet al te spytig Aagt:
 Hoor nog voor 't laast een woord.

Aagt. ô! Tewis my niet langer plaagt,
 Dus pakje biese voort.

Tewis. Wel bruy dan heen jou stuurse pry!
 Gy spot met al me Vryery;
 ô Wee! ô Ramp! ô Druk en rou!
 Waar vind ik nog een Vrou.

Den Standvastigen Minnaar.

Voys: Het best op aard is een gerust gemoed.

HET Bacchus nat en kan geen minne doen,
 Nog 's werels schat en goud die 't daerom doen
 Ik laet het Goud en Mijn voor die 't beminnen,
 Ik heb gestelt mijn hert en ziel en zinnen:
 Op Clorimeen: Op Clorimeen;
 Die ik zoo zeer bemin,
 Want anders geen: Want anders geen,
 Als zy staet in mijn zin.

Een Bacchus gast leeft staeg in overdard:
 In dronkenschap en brasserijen kwaed,
 De zoete min kan meerder vreugde geven,
 Een dronkaert weet geen regel van zijn leven;
 Gelijk een vraet: Gelijk een vraet:
 Soo word hy afgemaeld,
 Daer 't liefde zaet: daer 't liefde zaet,
 Dan God is neer gedaeld.

Hoe kan een dronkaert roemen van zijn staet,
 Daer dronkenschap een wortel is van 't kwaed,
 Daer moord en doodslag komen uyt te spruyten,
 En gaet hem zoo in alle kwaed te buyten:
 En niet en spaerd: En niet en speard;
 Maer alles doet vergaen:
 Daer Hemel, Aerd: Daer Hemel, Aerd:
 Door Liefde blijft bestaen.

Daer is geen beter leven hier op aerd,
 Als na zijn zin door reyne min gepaerd,

Geen ding ter wereld kan mijn meer behagen;
 Dies heb ik dan mijn liefde op gaen dragen,
 Aen Clorimeen: Aen Clorimeen,
 Soo dat ons liefde groot:
 Schepd noyt van een: Schepd noyt van een,
 Als door de bleeke dood.

Zy is de geen die in mijn zinnen staet,
 Haer zoet gezigt en vriendelijk gelaet,
 Haer boesem blank en haer twee rooder kaken:
 Dat kan mijn hert op 't aldermeest vermaken,
 Haer Tanden wit: Haer Tanden wit,
 En Lipjes als koraal;
 Mijn ziel bezit: Mijn ziel bezit,
 En kus haer meenigmael.

Als ik omhels mijn soete Clorimeen,
 Zy streeld mijn weer en is altijd te vreen,
 En weygert nooyt haer rooze mond te kussen:
 Maer lagt mijn toe, en zo word ondertussen,
 Ons min gevoed, Ons min gevoed:
 Door 't Echte Trouw verbond,
 Geen vreugd soo zoet: Geen vreugd soo zoet,
 Men ooyt ter wereld vond.

Dies blijf ik in de liefde vast ge-ent,
 Soo lang mijn oogen staen in 't hooft geprent,
 En seek door min de wereld te vermeerren:
 En wil by Bacchus gasten niet verkeeren,
 Den dronk die doet: Den dronk die doet:
 Dat lijf en ziel ontroerd,
 De Liefde zoet, De Liefde zoet,
 Ons Ziel ten Hemel voerd.

Minnaars klagt, Over de Wreedheid zyner Beminde.

Vois: Schoon dat ik onder 't groen.

GY voedster van mijn Jeugd,
 Meestresse van mijn zinnen,
 Ach! schoonste Engelinne:
 Mijn hoop, mijn troost; mijn vreugd,
 En spiegel van de Deugd;
 Schatkist van myn gedagten,
 Rivisie van mijn klagten:
 Gy oogmerk van mijn lust,
 Mijn lief, mijn heil, mijn rust,
 Hoe laat gy mijn dus kwijnen?
 In druk en zwaare pynen:
 Hoe raak ik aan het end?
 Van alle mijn ellend.

Wel oorzaak van mijn Min,
 Hoe laatje mijn dus klagen,
 Schept gy daar in behagen:
 Of geeft gy eerst u zin,
 Als ik verlooren bin,
 Daarom keerd u gedagten,
 Tot mijne jammer-klagten
 En wilt den dienst ontfaan
 Van uwen Onderdaan:
 Die liever wilde sterven;
 Als uwe gunste derven,
 Ia liever voor altijd
 Wil zijn het dag-light kwijt.

Zult gy dan al u vreugd,
 ô! Glorie der Godinne,
 Dus bannen uit u zinnen
 En uwe frisse Jeugd,
 Kwijt wezen zonder vreugd.
 Denkt dat u fraaije leden,
 Van vorm zo wel besneden,
 Met d'allergrootste kunst,
 Gy geven moet, met gunst:
 Aan een die u straks minden,
 Als gy altijd zult vinden;
 Die, met getrouwigheid,
 Wil zijn u Slaaf altijd.

Iupyn was nooit zo zeer
 Verzot op snoeperijen:
 Of in zijn Minnerijen,
 Ia ik ben nog veel meer
 Verzot in 't Vryen teer;
 Heeft Hercules ook mede
 Wel zo veel brand geleden,
 Om zijnen Imphalee
 Gelyk ik nu al mee.

Dus bid ik overschoone,
 Wilt my u gunsten toonen
 En schenkt my, Engelin,
 U zoete Weder-Min.

En zo ik dit bescheid
 Van u eens kon verwerven,
 Ik zou het nooit verkerven,
 Maar dienen u altijd
 Met veel eerbiedigheid:
 Ik zal alle mijn dagen
 U zoeken te behagen,
 Op allerhande wijs,
 Met woorden en gepys.
 Dus wilt u dog erbermen
 En over my ontfermen,
 Dus bid ik u zeer dra,
 Om 't lieve woordje Ia.

Een Nieuw Lied of Minne-klagt

Op een nieuwe en aangename Voys.

IK kwam lest in vrouw venus velde
 Verblyde daer my, Al in een Wey ,
 Maer ik vond veel plezier: Sy een Venus dier,
 Die ik daer zag
 In 't krieken van den dag fa la etc.

Als ik dees Maget was genadert,
 Ik heb haer gegroet, Met mynen hoed,
 Aplona was in 't velt, Met een groot geweld,

Die vlam der Min

Die trok een zoet begin fa la etc.

Ik nam 't zoete kint in bey mijn arme,
Ik heb haer gekust, Met groote lust,
En wat dat ik haer dee: Zy was wel te vree,
Waer van mijn hert

Nog meer verhitstigt werd fa la etc.

Met verlof aanhoort mijn smerte
Schoonste Engelin, Die ik bemin:
Mijn zoete teere jeugt, Die springt op van vreugt
Om de eer te ontfaan.

Dan met u ter jagt te gaan, fa la etc.

Den avond begon te ryzen,
Ik nam mijn afscheid, Met dankbaarheid,
Ik heb haer adieu gezeit: Tot op een andere tyd,
En adieu pleisier,
Adieu vrouw venus dier, fa la etc.

En ik hebbe een vles genomen,
Om te drinken de smert, Al van mijn hert,
Sa bacchus kom by mijn: Tapt maer bier en wijn:
Om te laven mijnen dorst,
Dan mijn verflaude borst, van fa la.

Met verlof nog eens gedronken,
Uit eene volle fles, Al voor het lest,
Men hoort de trommel slaen:
Men moet marcheren gaen,
Trekken uit holland,
En trekken naer duysland, van fa la:

Aensiet ook de herdersone,
Trokke ten velden in, Qeel bly van zin,
Hy speelden op haer fluit, Met een soet geluyt,
En de schaepkens fier
Sprongen met pleisier, van fa la.

Zy verheugden haer bly van herte,
Al in dese tey, Zaem in de wey,

Oorlof jonkheit! Al wie gy seyt!
 Neemt dan u plasier,
 Met een meysje alsoo fier, van fa la.

Minne-Troost,

Stem: Ik vryde op een tyd.

1.
 Schep moed mijn ziel, Schep moet; ô Schoo
 -ne! ik wil u zweeren,
 Schoon 't wankelbaar fortuin my schynt de nek
 te keeren,
 En 't vuur van uwe min al sints te dempen tracht,
 Dat gy mijn leeven zyt daar steeds mijn hoop
 op wagt.
2.
 Gy zyt mijn Noordstar daar mijn oogen hier
 op steren:
 Mijn vuurbaak, die het Schip mijn s'levens
 ligt van verre:
 Gy zult alleen het doel van mijn gedachten zijn;
 Uw byzijn al mijn vreugd, uw afzijn al mijn
 Pyn.
3.
 Gy zult terwyl ik hier, in s'waerdys zee
 gedreeven,
 Dat tuimel heen en weer, 't kompas zijn van
 Mijn leeven,
 Waar by ik zeilen zal, tot ik genaak, met rust,
 't Land van uw Lieven Schoot, de haven van
 mijn lust.

De Vissende Jonker in de Vissers Vyver.

Voys: *Van kleyn Philipje.*

DAer quam'er een Vrouwtje van Wijk op Zee,
met Botten en Schollen alhier ter{#} Stee,
Ook Scharren en Tong,
So levend dat sprong,
Hoord hoe het dat Vrouwtje alhier vergong.

Des morgens als sy quam in stee,
Door een naeuw straetje nam sy haer tree:
Sy riep luyt en dol:
Wijker Botten en schol,
Of tongen die sprongen, mijn mand is nog vol.

Daer riep'er een Jonker ligt van aerd,
Die had'er die nagt zijn kleeren bewaerd,
Hy seyde gewis,
{#}Hoor hier met je Vis,
Laet kijken wat dat'er mijn gading van is.

Het Vrouwtje dat setten haer mant ras neer,
en seide wilt kiezen na u begeer,
z'Is levend van snee:
En vers uyt de Zee,
Ik bender gekomen van Wijk op Zee.

Wat loofje jou gantsche sootje voorwaer,
 die gy moet torsen so moedig en zwaer,
 sy seyde minjoot,
 voor klein ende groot,
 Ik salse jou geven voor twee pond groot.

Ik salder u geven jou vollen eys,
 Mits datje mijn gunt jou poesie vleys,
 komt hier in 't salet
 al is het wat net;
 Wy sullen een uurtje gaen Vissen op 't Bed.

Het vrouwtje was'er van 't dragen al moe:
 Sy heeft 'er de koop geslagen voort toe,
 den Jonker valjant,
 die was als een brant:
 hy ley 'er het vrouwtje op zijn ledikant.

Toen ging hy aen 't Visschen in 't Vissertjes sloot,
 Soo lange tot dat 'er zijn hoekje was bloot,
 Hy vong met pleysier,
 Een Visje drie vier,
 Tot dat 'er zijn dobbertje dogt niet een sier.

Toen heeft hy het Vrouwtje betaelt kontant,
 En gaf haer het Geldtje in haer hand,
 Toen ging sy voort heen,
 Was welle te vreen,
 Ligt komt'er van 't vissen een vissertje klein.

Amoureuse Minne klagt.

Stem: Heeft Iemand door gestadig draaven.

Wanneer sal ik die vreugt ontfangen,
 Dat gy bekoorlijke Engelin,
 Uw minnaars leeven sult verlangen,
 Die nu door een Stantvaste min:
 Leeft in u schoot wiens leeven dood:
 En 't leeven 't geen hem 't leeven dat hy leeft:
 Meer smert dan vreugd meer dood van leeven geeft
 U heldre flankerende oogjes stralen:
 Volmaakt, uw net gevormde leen,
 Doen mijn somtijts eens adem haalen,

Dog steeken my door d'aaderen heen:
 Het ambroosijn het schoon robijn,
 Op d'ugtent morgen van u lieve mont,
 Ontsielt dog maakt mijn t'elkens weer gesont.

Sal ik u eeuwig moete derven,
 Myn tweede ziel mijn waardste pant?
 Gy doet mijn duysent dooden sterven,
 En hebt mijn leeven in u hant:
 Ag lieve ziel voor wien ik kniel:
 Hebt gy dan vreugt in mijn verdriet en smert?
 Wiens dood en leeven U geoffert wert.

Wel aen ik sal u egter Minne,
 Soo lang mijn Boesem adem haalt,
 Hoe wel ik niets op u kan winne,
 Maar als ik ben in 't graf gedaelt,
 Dan bid ik Schryft op myne serk:
 Dit vers, hy die hier legt op aard en stee,
 Door Een veel meer dan duysent dooden lee..

Den vlyende minnaar.

Vois: Piet en Tryn.

Duizend kusjes duizend maalen,
 En die zo veel duizend maal:
 Als 'er 's Winters Sterren pralen,
 Aan den hoogen Hemel-zaal,
 Als 'er Water dropp'len loopen,
 Op de Spaansen golven grond,
 Zo veel kusjes wil ik hoopen,
 Van u schoone Rozemond.

Van u kaakjes, die daar gloeijen,
 Van het aller-eelste bloed,

Van u lipjes, die daar vloeijen,
 Van het allersoetste zoet.
 Van u oogjes, die my steeken
 In myn onverwonnen hert,
 Die getuigen, zonder spreken,
 Van mijn vriendelyke smert.

Maar wanneer ik aan de lipjes,
 Schier het eelste van u lyf,
 Aan u roode kaaken tipjes,
 Als een Mossel, hangen blyf:
 Daar in zie ik nog u stralen,
 Nog u kaakjes, nog u mond,
 Daar gy schoonste mee gaat pralen
 En ik mijn vermaak in vond.

Dan zie ik geen lagjen schynen,
 Dat mijn smarten, dat mijn pyn,
 Dat mijn droefheid doet verdwijnen,
 Als een Zomer Zonneschyn:
 Daar voor mijne zorgen lossen,
 Als een digte nevel-nagt,
 Tot Apol zyn vlugge Rossen
 Aan den Hemel heeft gebragt.

Laas! hoe kwalyk komen d'oogen,
 Met de lippen over een,
 Hoe vind ik my dan bedrogen,
 Wat een stryd is tussen tweek:
 Mijn gesigt en mag het niet leijen
 En wie 't kussen mijn verbien,
 Want, wanneer 'er kusjes gleijen,
 Kan ik Rozemond niet zien.

Register:**A**

Ach schoonste engelin.	Pag. 37
Ag schoonste herderin.	57
Als Cupido eens jagen sou.	70

B

Blonde Galathea schoon.	28
-------------------------	----

D

Den schepper van het al.	54
Dianier roeide in een schuitje.	63
Daet kwam 'er een vrouwtje van wyk op zee.	91
Duisent kussen duisent maalen.	93

E

Een stuk van liefde moet ik u verhalen.	45
Echo, hoort myn droevig klagten.	65

G

Gy die op 't spoor der ouden.	53
Gy voedster van myn jeugt.	86

H

Hollands roem is waart beschreven.	13
Het lust ons eens den lof te zingen.	49
Hoe vriendelyk is het jagen.	72
Het Bacchus nat en kan geen minne voen.	84

I

Ik groet u schoon heldin.	5
Ik kwam lest in vrouw venus velde.	88

K

Koussekopers komt in 't rond.	22
Kom, kom myn schoonste op der aarden.	69
'k was leftmaal in 't groene haagsche wout.	71

L

Lieflyk bosje silvere vlieten.	16
Lieflyk bosje silvere vlieten.	17
Lag niet te seer aanhoort myn klugt.	24

Leftmaal heb ik myn begeven tot het jagen.	31
Leftmaal in 't ryzen van een koele morgen.	74
Luistert na dit aardig liet.	77

M

Maakt vreugden op dit bruilofts-feest.	52
--	----

N

Nieuwe jaar, nieuwe jaar.	41
---------------------------	----

O

O, moeder onse turfboer.	39
O zalig heylig egt.	56

S

Schoon engelin.	25
Soete zusje, bolle meisje.	43
Schoon dat ik onder 't groen.	59
Sa musiciens syt op de been.	67
Schep moet myn ziel, schep moet.	90

T

Tewis had een lange tyd. 82

V

Vreinden soo gy na de oorsaak vraagt. 35

W

Wanneer men heeft geschreven. 9

Wat vreugd ziet men bedryven. 18

Wil dan niemant rondom lelyk. 20

Wanneer de soete lente typ. 33

Wie sou met my niet lustig vrolik zyn. 76

Wanneer sal ik die vreugt ontfangen. 92

Z

Zal ik dan geen troost verwerven? 62

Eynde van het register.